

Adventes Vēstis

2019
JŪLIJS
#282

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU LATVIJAS
DRAUDŽU SAVIENĪBAS IZDEVUMS

KĀDI VĒLAMIES IZSKATĪTIES NĀKOTNĒ?

**Kad kalpošana
ir dzīvesveids**
jeb dzīve ārpus
komforta zonas

Veselība.
Baziliks

Jauniešiem:
**Būt par Bībeles
darbinieku Latvijā**

Pusaudžiem:
Tumšajā akā

Bērniem:
**Paklausīgās aitiņas un
Labais Gans**

Saturs:

- 04** LATVIJAS ZIŅAS
- 08** SABATSKOLA
Sabatskolas elementi:
Bībeles studijas sabatskolā
- 10** TĒMA
Kādi vēlamies izskatīties nākotnē?
- 13** VESELĪBA
Baziliks
- 14** LIECĪBA
**Kad kalpošana ir dzīvesveids
jeb dzīve ārpus komforta
zonas**
- 18** Vārds mācītājam
Nokaltušais vīģes koks
- 19** AKTUĀLS JAUTĀJUMS
Unikāls visos veidos
- 20** PA BĪBELES LAPPUSĒM
Atklāsmes grāmata.
Apokalipses kopsavilkums,
7. daļa
- 22** JAUNIEŠI
**Būt par Bībeles darbinieku
Latvijā**
- 24** PUSAUDŽI
Tumšajā akā
- 26** BĒRNI
**Paklausīgās aitiņas un
Labais Gans**

Adventes Vēstis ir Septītās dienas adventistu
Latvijas draudžu savienības izdevums.
Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE
Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Vineta KRAULIŅA,
Vilnis LATGALIS, Mārīte LIPSKA,
Ance MOŽEIKO, Andris PEŠELIS,
Edija SUBATOVIČA

Dizains un makets: Libri Style SIA
Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība
Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010
E-pasts: adventesvestis@inbox.lv
Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.
Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt
adventesvestis@inbox.lv.

Vasarīgs sveiciens jums visiem, mīlie lasītāji!

Sludinātājs Pāvels Goija savu liecību stāsta “Nebeidzami brīnumi” noslēgumā uzdod divus jautājumus: “Kā būtu, ja, sākot katru jaunu dienu, mēs meklētu Dievu un Viņa klātbūtni, lūdzot pēc Viņa plāniem tai dienai, un tad nodotu sevi Viņa ziņā? Vai vari iedomāties, ko Viņš var darīt ar un caur Tevi ik dienas?”

Kā būtu? Vai varat to iedomāties? Katru dienu, katru jaunu dienu kopā ar Dievu, pildot Viņa gribu mūsu dzīvei. Ne soli, ne darbu, ne vārdu bez Viņa mīļās, varenās klātbūtnes. Brīnišķīgi, vai ne? Un mums taču patiešām ik dienas ir šī iespēja! Atliek vienīgi to izmantot. Vai jūs to darāt?

Par iespējām un to izmantošanu vēsta žurnāla jūlija numurs.

Tēmas rakstā Andris Pešelis līdzdala aptaujas un audita rezultātus, kas mudina pārdomāt, kur mēs kā draudze ejam un kā saredzam savu nākotni.

Vārds mācītājam šoreiz dod vārdu mācītājam Dāvim Trubeckojam, kurš aicina ieklausīties notikumā ar vīģes koku. Cik svarīgi ir nest labus augļus? Varbūt svarīgi ir vienkārši nenest sliktus augļus?

Aktuālais jautājums vaicā “Vai Dievu var ieraudzīt?” un sniedz interesantu, Rakstos pamatotu atbildi.

Veselības sadaļā atrodams vērtīgs materiāls par aromātisko garšaugu baziliku, kas, izrādās, ir arī tikpat labs ārstniecības augs; sadaļai pievienota garda pesto recepte.

Esam sagatavojuši notikumiem bagātu Latvijas ziņu sadaļu (liels paldies jums, mīļie, aktīvie draudžu korespondenti!), turpinājumu Daga Bačelora semināram par Atklāsmes grāmatu un daudz ko citu.

Lai vasaras ceļos mūs pavada stiprinošie vārdi no Jēkaba vēstules: “Katrs labs devums un katra pilnīga dāvana nāk no augšienes, no gaismas Tēva, pie kura nav ne pārmaiņas, ne pārgrozības ēnas.” (Jēk. 1:17)

Priecīgu un svētīgu lasīšanu!

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

Jūnija vidū Anglijā notika Bībeles konference, kuru organizēja Nūboldas koledža sadarbībā ar Transeiropas divīziju, Endrjūsa Universitāti un SDA Bībeles izpētes institūtu. Konferences pamattēma bija "Atklāj adventistu identitāti un misiju 21. gadsimta Eiropā".

Šodien ir populāri runāt par dažāda veida krīzēm, tajā skaitā arī par identitātes krīzi. Reizēm cilvēki izsaka viedokli par identitātes krīzi arī draudzes kontekstā, runājot par "restarta" jeb jaunas identitātes meklējumu nepieciešamību.

Kas īsti ir identitāte? Un kāda ir šī jēdziena saistība ar draudzi? Interneta vārdnīca Vikipēdija jēdzienu "identitāte" skaidro šādi: 'eksistences jēga, vieta pasaulē un sūtība'. Jautājums par adventistu draudzes identitāti 21. gadsimtā nenoliedzami ir svarīgs, taču nav tik sarežģīts, kā pirmajā brīdī šķiet, jo mūsu identitāte ir ietverta draudzes nosaukumā.

Septītā diena jeb Bībeles sabats simbolizē atgriešanos pie Dieva likumu oriģināla (2. Mozus 20:2-17) un aktualitātes Nr. 1 – šo likumu ievērošanas svarīguma tieši gala laika kontekstā. Tā ir pirmā eņģeļa vēsts (Atklāsmes 14:6,7), kas aicina

pielūgt Radītāju tādā veidā, kā Viņš to ir paredzējis, un tajā laikā (Sabatā jeb septītajā dienā), ko Viņš ir svētījis un iesvētījis.

Otrs adventistu draudzes identitātes stūrakmens ir Jēzus Kristus Otrā atnākšana – Bībeles pravietojumu piepildījuma kulminācija, kas sevī ietver grēka problēmas taisnīgu un galīgu atrisinājumu.

Tāpat kā draudzes nosaukums, arī adventistu draudzes logo aino vairākas mūsu identitātes šķautnes. Pirmkārt – Bībele. Adventistu draudzes pamats ir Svētie Raksti pilnā apjomā kā nemainīga Dieva gribas atklāsmē un ticības avots (2. Timoteja 3:15-17). Otrkārt – centrā ir Kristus krusts un Viņa pienestais upuris cilvēces glābšanai no grēka varas un mūžīgas iznīcības, augšāmcelšanās apsoliņums un mūžīgās dzīvības dāvana, kas aptver visus cilvēkus, kas to pieņem (Jāņa 3:16). Trešais identitātes simbols ir Kristus misijas pavēle Saviem sekotājiem: "...Ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu

pie jums ik dienas līdz pasaules galam." (Mateja 28:19-20)

Tāpat kā savā laikā Noa, Ēlija vai Jānis Kristītājs tika aicināti nest saviem laikabiedriem vēsti no Dieva par tuvākās nākotnes grandiozajiem notikumiem un nepieciešamību sagatavoties tiem, tāpat arī adventistu draudzes identitāte ir saistīta ar Dieva vēstījumu cilvēkiem, kas dzīvo tieši šajā laikā.

Pēdējais, ko vēlētos izcelt saistībā ar adventistu draudzes identitāti 21. gadsimtā, ir motivācija. Mūsu motivācijas avots ir personīgās attiecības ar Kristu, Viņa kalpošanas piemērs un Dieva mīlestība, kas caur Svēto Garu tiek izlieta mūsu sirdīs (Romiešiem 5:5) un kuru esam aicināti atklāt visiem cilvēkiem, ko sastopam savā ceļā.

Dzīvosim un kalposim saskaņā ar mūsu identitāti, kuras pamats ir Svētie Raksti un piepildījums – Dieva mīlestība darbībā!

Vilnis Latgalis,
SDA Latvijas draudžu
savienības prezidents

LABO DARBU MARATONS

Maijs man saistās ar diviem notikumiem – ar ģimenes svētkiem un maratonu. Tā kā Vispasaules adventistu draudzes Ģimenes kalpošanas nodaļa šogad svin 100. gadskārtu, Transeiropas divīzija kā dāvanu sabiedrībai bija sagatavojusi īpašu projektu “live: kind” (dzīvo: laipni). Tā radās “Labo darbu maratons”, ko maija mēnesī īstenoja veikala “Dabas stacija” komanda. Akcijas mērķis bija veicināt labestību mūsu sabiedrībā, izplatot labo darbu idejas un dodot ierosmes garīgai izaugsmei.

izaugsmi veicinošām idejām ģimenes kopīgajiem brīžiem. Bija sagatavoti paliktni par divām tēmām – par pateicību un par laipnību. Galda paliktnišu ideja arī nāk no divīzijas – to autore ir Karena Holforde.

Gribu izteikt īpašu pateicību drosmīgajiem “Dabas stacijas” darbiniekiem, jo akcijas īstenošana noteikti bija izaicinājums un savā ziņā arī risks. Lūdzu viņus pašus pastāstīt par piedzīvoto.

Valdis Zelčs: “Projekts bija lielisks veids, kā mēs varējām parunāt ar klientiem par tematiem, kas nav saistīti ar produktiem un veikalu.

darīt. Viņš pats tieši tajā dienā bija bijis bērnu namā ar kādu labu darbu un izteica ļoti atzinīgus vārdus, un iedrošināja mūs turpināt. Kāds tētis savukārt izvēlējās kartītes sev un arī savam dēlam. Viņš bija ļoti iepriecināts par mūsu akciju. Kad jautājām pastāvīgajiem pircējiem, kā viņiem veicas ar labajiem darbiem, katrs varēja pastāstīt kaut ko, ko viņš ir izmēģinājis – kāds bija trūcīgiem cilvēkiem rīsu paciņas nopircis, vairāki bija kaut ko labu izdarījuši savam dzīvesdraugam. Bija arī kāda sieviete, kas maz iepirkās, viņai reti bija tie 7 eiro. Bet viņai ļoti

Veikala darbiniekiem akcijas laikā bija īpaši krekliņi – katram savā krāsā un katram ar savu moto. Šeit dažādi no tiem: “Esi laipns. Nenožēlosi.”; “Laipnība nes laimi”. Katrs pircējs, kas veikalā iepirkās vismaz par 7 EUR, varēja saņemt krāsainu lapiņu ar labā darba ideju – ar domu, ka to varētu mēģināt īstenot dzīvē. Laipnības idejas bija sadalītas deviņās dažādās kategorijās, katrai no tām bija sava krāsa, piemēram, zaļā bija studentiem, sarkanā – pāriem, gaiši zilā – ceļotājiem, rozā – bez maksas. Kartītēm bija sagatavotas mazas aploksnītes, uz kurām bija uzrakstīts personīgs novēlējums vai iedrošinošs citāts, kas daudzus ļoti iepriecināja. Jāsaka milzīgs paldies visiem, kas noformēja aploksnītes, bet jo īpaši Slokas draudzes māksliniecei Dacei Rudzītei, kas viena pati ar roku sagatavoja 165 aploksnītes ar 38 dažādiem uzrakstiem.

Kad bija sakrātas 10 kartītes, varēja saņemt nelielu dāvaniņu – īpašu galda paliktni ar garīgo

Domāju, ka mums katram “Dabas stacijas” komandā, kas bijām aiz kases un redzējām tos smaidus, tā bija ļoti iepriecinoša pieredze. Liekas, ka gandrīz visi klienti, kas izvilka labo darbu uzdevumu, pasmaidīja. Domāju, ka labestības uzdevums viņiem deva iemeslu un iedvesmu izdarīt kādu labestību, kas daudziem nav ierasta lieta. Katrs klienta izvēlētais cilvēks, kurš saņēma labo darbu vai vārdus, arī bija ieguvējs. Šī akcija mani sajūsmināja, jo tā atklāj “Dabas stacijas” būtību, kāpēc mēs vispār esam, mūsu galveno mērķi – būt par svētību un par smaržu uz dzīvību.”

Alina Rimkus: “Klienti bija priecīgi par iespēju izvilkt kartītes. Sākmā viņi bija nedaudz skeptiski pret akciju un iespēju kaut ko krāt, bet, kad uzzināja, ka runa ir par labiem darbiņiem, tad ieinteresējās. Kad izvilka lapiņu, tad bija sajūsmināti, ka mēs kaut ko tādu izplatām. Kāds vīrietis teica, ka vajadzētu vairākos veikalos tā

patika kartītes un tas, kas tur bija rakstīts, viņa par tām ļoti priecējās, kaut arī nesakrāja visas desmit. Cilvēkiem bija dažādas attieksmes, saņemot balviņas, jo tur bija kaut kas no Bībeles, par “Labo samarieti”, piemēram. Bet es spilgti atceros kādu vīrieti, kurš bija ļoti priecīgs, saņemot kaut ko tādu, kas arī turpmāk ikdienā palīdzēs aizdomāties par laipnības darbiņiem.”

Estere Muceniece: “Atnāca viens vīrietis, viņš izskatījās tāds smalkāks un ļoti steidzās. Es domāju – dot vai nedot, beigās tomēr piedāvāju kartītes. Tās viņu ļoti atvēra, viņš bija ļoti priecīgs un teica, ka pastāstīs un parādīs mājās savai ģimenei un visi kopīgi rīkosies.”

Vairāk par akciju var uzzināt: ejuz.lv/labestiba

Ja arī tev ir ideja, kā varētu īstenot laipnības projektu, raksti man uz e-pastu: jana.roderte@gmail.com. Labprāt palīdzēšu, daloties ar sagatavotajiem materiāliem!

Jana Roderte

DEBESIS BIJ TUVU KLĀT!

8. jūnija sabatā Alūksnes adventistu draudzē notika liels, svarīgs un priecīgs notikums – sirdsderību ar Jēzu Kristu slēdza jaunieši Ēriks Plūšs. Bija sabraukuši daudzi jaunieši no Cēsīm, Gulbenes, Madonas, Ērgļiem un Rīgas. Skanēja dziesmas un mūzika.

Šajā dienā pie mums viesojās veseli divi mācītāji – Agris Bērziņš un Ojārs Incenbergs. Sabatskolas tēmu par „Mazajiem bēdu laikiem ģimenē” ļoti skaidri un saprotami, izklāstīja Agris Bērziņš. Savukārt mācītājs O. Incenbergs savā svētrunā pieskārs tēmai par Svēto Garu.

9. jūnijā liela daļa kristīgās pasaules svin Vasarsvētkus jeb dienu, kad pirms vairākiem gadsimtiem pār cilvēkiem izlējās Svētais Gars. Jā, toreiz kristījās 3000 cilvēku. Tas bija Jēzus Kristus trīs gadu kalpošanas darba rezultāts. Ne velti pirmos Vasarsvētkus uzskata par pirmās kristīgās draudzes dibināšanas laiku. Svētrunu noslēdzot, O. Incenbergs visiem novēlēja: “Lai mēs nebūtu tikai 7. dienas adventisti, bet lai mēs dzīvotu kā visu 7 diennakšu adventisti”!

Draudzes priekšā tika izsaukts jaunkristāmais Ēriks Plūšs. Bībeles

stundas viņam bija pasniedzis Aldis Zelčs. Uz visiem uzdotajiem jautājumiem Ēriks atbildēja droši un pārliecināti. Pēc tam visa draudze kopā ar piederīgajiem un draugiem devās uz Pullāna ezeru, kur arī notika kristības. Ēriku Plūšu kristīja mācītājs Agris Bērziņš.

Lai gan pēcpusdienā tika solīts lietus, kristību laikā un vēl pēc tam Dievs bija parūpējies par brīnišķīgu, saulainu laiku. Likās, ka pat eņģeļi debesīs gaviļē kopā ar mums visiem. Patiešām, debesis bija tuvu klāt!

Anna Jaunzeme, Alūksnes draudze

BAZNĪCU NAKTS TALSU DRAUDZĒ

Pēdējos gadus visām draudzēm Latvijā ir iespēja atvērt savas durvis Baznīcu nakts pasākumiem, lai iepazīstinātu interesentus ar savu draudzi. Šogad arī Talsu draudze nolēma ņemt dalību šajā pasākumā, kas notika 7. jūnija vakarā. Tā tēma bija “Sadraudzība ar Dievu un cilvēkiem”. Ierodoties Talsu draudzē, atnācēji laipna gida pavadībā varēja apskatīt draudzes namu; piedalīties aktivitātēs pie interaktīvajiem stendiem, kuri vēstīja par sadraudzību ar Dievu un cilvēkiem; ar fotogrāfiju palīdzību bija iespēja uzzināt draudzes vēsturi. Bērniem tika piedāvātas interesantas aktivitātes, kurās vienkāršā un bērniem saprotamā veidā tika parādīta nepieciešamība cilvēkam meklēt Dievu. Viesi varēja dzīvot līdz aizraujošiem stāstiem, kurus līdzdalīja draudzes locekļi, liecinot par Dieva neierobežoto mīlestību un darbu, ko Viņš dara mūsu ikdienā. Vakara noslēgumā visi kopā

vienojāmies himnas dziedāšanā un lūgšanā, pēc tam viesi tika aicināti baudīt svētku mielastu. Mielasta laikā, kopā ar viesiem pētot radišanas stāstu Bibēlē, sagaidījām sabatu, dodot iespēju iepazīt sabata sagaidīšanas tradīcijas.

Laipni uzņemām nacerēti daudz interesentu, kuri bija gatavi aktīvi ņemt dalību un uzzināt ko vairāk par

adventistu draudzi un attiecībām ar Dievu un cilvēkiem. Priecājamies, ka varējām sēt sēklu šo cilvēku sirdī un būt par svētību viņu turpmākajam dzīves ceļam. Ticam, lūdzam par to un ceram, ka sagaidīsim viņus arī mūsu iknedēļas dievkalpojumos.

Agnese Višņevska, Talsu draudze

BAZNĪCU NAKTS SLOKAS DRAUDZĒ

Šogad Baznīcu nakts pirmo reizi savas durvis apmeklētājiem vērā Slokas adventistu draudze. Lai gan apmeklētāju nebija daudz, tie izvērtās par skaistiem svētkiem arī pašiem draudzes locekļiem.

Kad piebraucām pie dievnama, pārņēma svinīguma sajūta, jo jau pie ieejas dievnama sētā kopā ar idejas autoru Dzintaru Geidi mūs sagaidīja izstāde par Daniēla pravietojumiem. Pa pavērtajām durvīm varējām dzirdēt mūziku, kas līdz ar noskaņu radīja arī vēlmi apsēsties un padomāt par dzīvi, aprunāties ar Tēvu. Par šo Debesu izcelsmes mūziku bija parūpējies mācītājs Daumands Sokolovskis, iesaistot māksliniekus gan no mūsu draudzes, gan arī no Ogres un Salaspils.

Muzikālie brīži mijās ar Vārdu. Garīgo maizi līdzdalīja mācītājs Daumands. Viņš runāja par draudzes un lūgšanas lomu mūsu dzīvē. Pēc tam sabatskolas vadītāja Ilona Pāvule-Vitola pastāstīja par draudzes vēsturi. Savukārt draudzes vecākais Ansis Roderts bija sagatavojis lekciju par tēmu "Vai reliģija var būt veselīga?" Galvenā doma – uz reliģiju kādreiz vajadzētu paskatīties arī no veselības viedokļa, lai saprastu, vai tā ir veselīga vai... kaitīga.

Blakus telpās bija bagātīgi klāts galds – līdzīgi kā citos svētkos mūsu draudzē, par ko bija parūpējušās prasmīgās saimnieces Māra Sokolovska un Vija Zaikovska. Viesi varēja degustēt augu izcelsmes pastētes, sieru jeb tofu, desas, pīrādziņus. Interesanti, ka šoreiz par degustāciju visvairāk bija ieinteresējušies tieši bērni, nevis mūsu iepriekšējo veselības pasākumu dalībnieki, kā bijām domājuši.

Jauniešu telpā aiz lielās zāles rosījās bērni. Viņi bija aicināti ieklausīties radišanas stāstā, ko pēc *Godly Play* metodes stāstīja Lija Sigājeva. Stāstiņu gan vajadzēja stāstīt trīs reizes, jo bērni neieradās norādītajā laikā, bet – kad sanāca. Piedalījās arī mūsu draudzes bērni. Lai gan viņiem šķita, ka stāsts ir jau daudz reižu dzirdēts, jautājumi pārdomām rosināja arī viņus domāt dziļāk, atrast sevi šajā stāstā un atrast tā dziļāko jēgu. Atsauksmās daļā bērni varēja turpināt domāt par dzirdēto, radot paši kaut ko skaistu un labu. Pēc nodarbības bērni dievnama plašajā pagalmā spēlēja kopīgas spēles.

Vakaru noslēdza svinīga sabata sagaidīšana ar kopīgu dziedāšanu, vīnogu sulas un maizes dalīšanu. Katrs pasniedza maizi un sulu kādam citam, novēlot priecīgu sabatu. Ikviens bija pamanīts un sasildīts, un mājās devās ar priecīgu sirdi. Sirsnīgi pateicamies visiem, kas palīdzēja notikt šiem svētkiem!

Jana Roderte, Slokas draudze

GAIDĀMIE NOTIKUMI:

No 1. līdz 4. augustam notiks nometne bērniem līdz 10 g. v. "Piedzīvojumi Noas šķirstā". Informācija pie Mārites Lipskas 29869979, pieteikšanās https://ej.uz/Noa_nometne_berniem

No 26. līdz 28. septembrim Rīgā notiks sludinātāja Pāvela Goijas seminārs.

KONCERTS PĀRDOMĀM

Mūsu draudzei pienākusi
95. pastāvēšanas gadadienu!

Svētku laiku 16. jūnijā Durbes
pili ievadīja kora "Adventus" un
instrumentālistu izpildīts Garīgās
mūzikas koncerts. To atklāja draudzes
mācītājs A. Pešelis, aicinot atcerēties
Kristus vārdus, ka Viņš stāv pie
durvīm, klausina un ieies, ja durvis
atvērs. Glābējs neielaužas pret
mūsu gribu, Viņš ienāks, kad paši to
vēlēsimies un Viņu aicināsim.

Koncerta programmā iekļautās
dziesmas aicināja iepazīt Dieva
mīlestību, saskatīt Viņa brīnumus,
kopā ar Viņu gūt mieru, saklausīt, ka
Jēzus aicina uz jaunu dzīvi. Daudzas
no šīm dziesmām skan kā himnas,
tās ir kristiešiem zināmas un mīlas.
Tagad, pateicoties programmas
vadītājiem Lienei Žigūrei un Dāvim
Trubeckojam, uzzinājām šo dziesmu
sarakstīšanas interesanto vēsturi.
Klausītāji ar sirsnīgiem aplausiem
izteica atzinību arī instrumentālo
skaņdarbu izpildītājiem – pianistei
Tinai Avišānei par F. Mendelszona
"Venēcijas gondoljēra dziesmu" un
vijolniecei Annai Reznikovai par
F. M. Veračini "Largo". Meiteņu duets
(Ance Možeiko un Liene Žigūre)
flautas (Ieva Goba) un čella (Teodors
Reznikovs) pavadījumā savīlņojoši
izpildīja "Raksti vārdu sirdī man".

Pēc koncerta lūdzu kora vadītāju
Lindu Reznikovu dalīties iespaidos, jo
viņas vadītais koris Tukumā dziedāja
pirmo reizi.

Dirigente Linda Reznikova:
"Mēs dziedājām skaista pils skaistā
zālē atsaučīgiem, ieinteresētiem
klausītājiem un tikām sirsnīgi uzņemti.
Priecāsimies šeit vēl kādreiz dziedāt".

Programmas vadītāja Liene
Žigūre: "Koncerta laikā bija izjūtams
Dieva Gara iespaids".

Korists Ansis Avišāns:
"Programma ir veidota mierīga, lai
izjustu kopējo kompozīciju un svinīgo
iespaidu. Gribējām, lai klausītāji
arī pēc koncerta atcerētos dziesmu
tekstus un par tiem domātu".

Ilgi pirms koncerta draudze lūdza
par tā norisi, koncerta dalībniekiem
un klausītājiem. Tagad jālūdz, lai
klausītāju sirdīs paliek aicinājums
atvērt sirds durvis savam Pestītājam.

Daina Sproģe, Tukuma draudze

SABATSKOLAS ELEMENTI:

BĪBELES STUDIJAS SABATSKOLĀ

Daudzi pieņem, ka saprot, ko nozīmē sabatskolas Bībeles studijas, tomēr tas nemaz nav tik pašsaprotami, kā varētu šķist.

Pirmais sabatskolas elements

Sabatskolas rokasgrāmatā rakstīts, ka adventistu sabatskolai ir četri elementi: Vārda studijas, sadraudzība, apkārtējās sabiedrības aizsniegšana un vispasaules misijas uzsvars.

Par katru no šiem elementiem var runāt daudz, taču konkrēti šoreiz vēlos paanalizēt to, kas varētu šķist visvienkāršākais no visiem četriem.

Ikviens draudzes loceklis, kurš piedalās sabatskolā, apstiprina – tas, kas notiek sabatskolā, tiešām arī esot tās “Bībeles studijas”. Tomēr, ko saka Sabatskolas rokasgrāmata? Tajā precizēts, ka sabatskola: 1) palīdz dalībniekiem saprast evaņģēliju, 2) palīdz personiski nodoties evaņģēlijam, 3) palīdz garīgi augt caur Bībeles un Praviešu gara studijām, 4) veido dalībnieku lūgšanu programmu, 4) māca, kā interpretēt un izmantot Rakstu principus savā dzīvē (Sabatskolas rokasgrāmata, 2. lpp.)

Lasot rokasgrāmatas apgalvojumu par sabatskolu, uzdošu pats sev jautājumu: vai kaut kas tāds tiek piedzīvots mūsu sabatskolās?

Skolotāja sarežģītais, bet cēlais uzdevums

Skolotājs māca citus un kopā ar dalībniekiem mācās pats. Dalībnieki mācās un šādi paši top spējīgi mācīt citus, kuri Rakstus nepazīst. Kā bērni, tā arī pieaugušie nesteidzas mācīties, tiem šķiet, ka “mācīšanās” ir kaut kas, kas nāk tikai no ārienes, kad kāds atnāk un iemāca. Daudziem šķiet, ka mācīšanās ir garlaicīga nodarbošanās. Tomēr mācīšanās ir arī iekšēja gatavība apgūt zināšanas, tie ir personiskie meklējumi. Mācīšanās ir gatavošanās pārmaiņām, kuras tuvojas. Tās ir zināšanas un iemaņas.

Liela daļa skolotāju nemaz nesagaida, ka dalībnieki vēlētos mācīties. Dažkārt tas tiešā tekstā tiek pateikts sabatskolas nodarbības

sākumā: tagad mēs mācīsimies šīs nedēļas vielu. Tikai tagad mācīsimies? Kas tad bija noticis nedēļas laikā? Taču tālāk notiek kaut kas nesaprotams. Nenotiek nedz mācīšanās, ne iemācītā atprasišana, ne mācību grāmatas atvēršana, bet gan apcerējums par labām lietām, kur dažas Rakstu vietas tiek piesauktas, lai apstiprinātu to, ko paši dalībnieki jau zina vai tikko kā ir apgalvojuši. Citviet skolotājs nolasa lekciju. Tās nav Bībeles studijas! Tā pat nav mācīšanās, kad jau iepriekš zināmais tiek apstiprināts, kad nav nekā jauna, skan saukļi un rezultāts ir paredzams iesākumā. Vēl jo vairāk, šim pasākumam nav nekā kopīga ar to, kas aprakstīts Sabatskolas rokasgrāmatā. Tomēr tā ir realitāte daudzās vietējo draudžu sabatskolās. Daži kaut ko zemapziņā nojauš un mēģina risināt, dzēsdami “uguni ar ellu”, un iesaka atgriezties pie pagātnes modeļiem, saglabāt kopīgo sabatskolu vienā lielā telpā, ignorējot kontekstu, uzdot vairāk jautājumu, likt runāt visiem bez izņēmuma un tamlīdzīgi. Daudzi draudzes locekļi pamet sabatskolu, un arī viesu mūsu sabatskolās nav daudz. Interese plok, un paliek vienīgi stūrgalvīgi entuziasti.

Kas ir iedvesmojoša Bībeles izpēte?

Kas tiek sagaidīts no Bībeles izpētes? Pirmkārt, tajā tiek atvērta mācību Grāmata, un šī Grāmata ir nevis sabatskolas materiāls, bet gan Sv. Raksti. Sabatskolas materiāls ir tikai tēmas un virziena piedāvājums. Mums nav jastudē materiāls, jo materiāls ved pie Grāmatas.

Otrkārt, Grāmata pati par sevi nav galamērķis, jo galamērķis ir Jēzus Kristus. Caur Grāmatas studijām ir jānāk tuvāk Jēzum, un visas mācīšanās fokuss ir vērsts uz Jēzu.

Treškārt, Bībeles studijas iedvesmo personisko garīgo dzīvi, kas veicina sadraudzību starp sabatskolas dalībniekiem, mudina tos nodoties evaņģēlijam un sagatavo apkārtējās sabiedrības aizsniegšanai, kam savukārt ir iespāids uz vispasaules misijas darbu (kā tas ir saskaņā ar Sabatskolas rokasgrāmatu).

Sabatskolas elementu savstarpējā saikne

Sabatskolā viss ir savstarpēji saistīts. Ja nav iedvesmojošo Bībeles studiju, tad nav arī efektīvu pārējo sabatskolas elementu. Var daudz runāt par sabatskolu kā iespējamo misijas un draudzes izaugsmes rīku, bet bez iedvesmojošas Bībeles izpētes tas nav sasniedzams.

Pedagogs, kurš vēlas audzēkņus iemācīt, savlaicīgi gatavosies. Ja skolotājs nolasa pamācību sarakstu, iedod visu gatavu, tad audzēknis domā: kādēļ man būtu jāmacās, ja skolotājs pats visu pastāstīs, iedos, parādīs, vēl jo vairāk – ja skolotājs pat neatprasīs uzdoto! Klasē, kur notiek dziļas diskusijas par Bibeli un Bībele tiek pētīta, dalībnieks, kurš nav mācījies, nonāk izolācijā. Nesekmīgie un slinkie nespēj vairs tikt līdzī pārējiem, tādēļ tie tiek mudināti laboties un sākt mācīties.

Iedvesmojošas Bībeles izpētes iespējamība

Varbūt kāds sacīs: tas viss ir labi, bet tomēr – utopija. Tie apgalvos, ka visi nekad nemācīsies un skolotājs ir līdzināms “saucēja balsij tukšnesī”. Tomēr viss nav tik pesimistiski. Bībeles pētīšanā ir spēks. Kad dalībnieki atver Bibeli, to lasa, saprot vārdus un jēdzienus, iedziļinās tajos, tad tie veic jaunatklājumus. Dalībniekiem ir nepieciešama iedvesma pētīt Rakstus. Ja skolotājs to nedara, kurš tad spēs iedvesmot?

Citi skolotāji lasa vienu Rakstu vietu pēc otras, nober tās kaudzēm tā, ka dalībniekiem nav iespējams iedziļināties. Ja kāds vēlas izteikt savu novērojumu par Rakstu vietu, tam jāsteidzas celt roku, jo ar nākamo elpas vilcienu skolotājs jau lasīs nākamo Rakstu vietu. Šādam skolotājam šķiet, ka Rakstu vietu daudzums (vai tikai to pieminēšana vien) pats no sevis padarīs savu darbu maģiskā formā. Taču dalībnieki top darīti par pasīviem klausītājiem. Tie pat neatver Bibeli mobilajos telefonos, jo skolotājs visu izdara pats. Rezultāts – nodarbība, kurai saskaņā ar Sabatskolas rokasgrāmatu bija jāiedvesmo uz garīgo izaugsmi, iemācot Rakstu interpretāciju un garīgos principus, panāk pilnīgi pretēju efektu – tā atgrūž no Rakstu pētīšanas. Te pat nevajag ienaidniekus, paši tiekam galā.

Pērles meklējumos

“Nepieciešams dalībniekiem mācīt uzlūkot Rakstus kā vienotu veselumu un saprast to atsevišķo daļu savstarpējo saikni. Tāpēc dziļāk jāizprot svinīgā centrālā tēma – Dieva sākotnējais nodoms mūsu pasaulei, kā arī lielās pretīstāvēšanas iemesls un glābšanas darbs.” (E. Vaita. “Padomi vecākiem un skolotājiem”, 461.-462. lpp.).

Dalībnieki, un dažkārt pat skolotāji, nemāk pētīt Bībeli. Daži skolotāji lasa vienu Rakstu vietu pēc otras, savienojot tās ar saviem komentāriem. Šāda metode var saturēt novirzes no konteksta un nesniedz skaidrojumu – kāpēc vispār šīs Rakstu vietas tiek lasītas? Tā arī nesniedz jaunatklājumus, jo paši dalībnieki pie tiem nenonāk un skaidrojums tiem tiek uzspiests no ārienes. Skolotājs šādi bagātina tikai sevi un pievērš uzmanību sev, bet dalībnieki tiek padarīti par patērētājiem. Vārdu nepieciešams pasniegt uzticami, saskaņā ar pašu Rakstu liecību. Fokusam ir jābūt centrētam uz Jēzu. Nepieciešami arī citi tulkojumi, kas palīdz dalībniekiem saredzēt jaunatklājumus lasītajā pantā.

Ja skolotājs Rakstos ir atradis kaut ko iedvesmojošu, tad no paša

skolotāja tiek prasīts talants pasniegt savu personisko atklājumu nevis kā savu gudrību izceļošu, bet gan kā tādu, kas rosina dalībniekus izmantot to pašu metodi, atkārtot to pašu ceļu līdz atklājumam, lai tādējādi tas taptu par pašu dalībnieku veikto atklājumu un sniegtu tiem prieku par atradumu. Šāda pieeja atklāj patiesos skolotājus, un arī pats skolotājs gūs prieku kopā ar dalībniekiem. Kad dalībnieki šādā veidā atrod pārli Rakstos, tie to paturēs atmiņā ar daudz lielāku garantiju nekā tad, ja skolotājs tos tikai būs informējis par pērles eksistenci.

Sabatskolas dalībnieki jāaizved līdz vietai, kur tie kopā ar Jeremiju varētu sacīt: “man atskanēja Tavs vārds, es to uzņēmu kā barību, un tas man bija par svētīlaimību un sirds līksmību” (Jer. 15:16).

Iemāciet savu sabatskolas klasi pētīt Bībeli!

Dariet to nevis steigā, pārlecot no viena teksta pie nākamā, bet gan uzņemiet sevī Vārdu. Paņemiet kaut vai tikai vienu pantu un izpētiet to līdz dziļumiem. Māciet dalībniekiem saprast Rakstu vārdus, frāzes un kontekstu. Pārdomājiet tos. Veidojiet lūgšanu programmas. Lūdziet arī pēc Rakstu saprašanas, neesiet

pārgudri paši savās acīs. Jautājiet: ko Dievs caur šo Rakstu vietu vēlas man iemācīt? Kādas pārdomas izraisa šīs Rakstu vietas izlasīšana? Kādām pārdomām būtu jāraisās pēc šīs Rakstu vietas izlasīšanas? Vai jūs saredzat, kas Rakstos tiešām stāv rakstīts?

Varat pat atdzīvināt seno mākslu – iemācīties Rakstu vietu no galvas. Pamēģiniet to savā klasē! Tad būsiat izdarījuši vismaz kaut ko atmiņā paliekošu. Iedvesmojiet dalībniekus mācīties tekstus no galvas un aiciniet tos citēt Rakstu vietas no galvas. Tad salīdziniet sacīto ar Rakstiem – vai citējot ir viss pateikts. Iedvesmojiet klātesošos pētīt Rakstus, jo bez tiem sabatskola nevar būt efektīva nevienā no elementiem, ko apraksta Sabatskolas rokasgrāmata.

Andris Pešelis,

LDS Sabatskolas nodaļas vadītājs

Izmantotā literatūra:

Sabbath school handbook. Review and Herald, Washington, DC: Sabbath school/ personal ministries department, General Conference of the Seventh-day Adventists, 2010.

Бец, Чарльз. Методы обучения в субботней школе для взрослых. Заокский: Источник жизни, 1999.

VIŅA SPĒKĀ – CELTIES!

“Kas nāk pie Manis, to Es tiešām neatstumšu”. (Jāņa 6:37)

Ausma Voiciša uz mūsu draudzi sāka nākt laikā, kad smagi saslima viņas meita. Un tā, neticīgā ģimenē izaugusi, viņa pirmo reizi dzirdēja Dieva Vārdu un lūgšanas, arī pie nedziedināmi slimās meitas gultas, jo par Santu lūdza gan draudzes locekļi slimnīcā, gan draudze dievnāmā. Bet notika Dieva prāts. Lai remdētu zaudējuma sāpes, Ausma sāka regulāri apmeklēt draudzi – Kungs bija viņu uzrunājis.

Mēdz sacīt, ka uz šaurā ticības ceļa Dievs atstāj visu, kas nepieciešams kristieša garīgai izaugsmei – ticību un bagātos apsolījumus, vien jāprot tos atrast. Arī cilvēkus līdzās, kuros ielikta kāda svētība tieši viņam. Ausmai tie ir divi mīļi cilvēki – māsa un māsas dēls Sandris, kas kļuva par viņas Bībeles skolotāju. Gandrīz gadu viņi kopīgi

pētīja Bībeli, lūdzās, lasīja, mācījās. Līdz tagad – mēnesi, kad saule kāpj augstākajā vasaras kalnā, – arī Ausma Dieva spēkā uzsākusi savas garīgās augšupejas ceļu, pieņemot Dievu par savu vienīgo Kungu un Pestītāju.

Pagaidām savā ģimenē viņa ir nesaprasta un neatbalstīta, bet pilna pārliecības un ticības, jo **“tas Kungs man ir kļuvis par stipru pili, un mans Dievs par klinti, kur paglābties.”** (Ps. 94:22)

“Tagad atliek vienas rūpes,” kā sacījis Īzaks Kleimanis, “ik dienas pašam atrast savu īsto vietu Dieva nodomos un šo vietu attaisnot.”

To no sirds vēlam arī mūsu jaunajai mātai Ausmai!

Rīgas 7. draudzes
Komunikācijas nodaļa

KĀDI VĒLAMIES IZSKATĪTIES NĀKOTNĒ?

Sarunās ar draudzes locekļiem daži mēdz izteikt bažas par to, kāda varētu būt draudzes nākotne, ja Kristus neatnāks tuvākajā laikā. Šīs bažas parasti ir negatīvas un satraukuma pilnas, jo tiek balstītas uz pagātnes pieredzi un vilšanos cilvēkos. Šajos viedokļos dažkārt pietrūkst dziļuma un perspektīvas. Te ir nepieciešamas pārmaiņas.

NOVĒRTĒJŠĀ APTAUJA TUKUMĀ

Manas mācību programmas prasība bija – īstenot iemācīto teoriju praksē. Man bija nepieciešami artefakti un projekti, ar kuru palīdzību varētu atskaitīties par padarīto. Viens no šiem projektiem bija novērtējošā aptauja, kuru savā grāmatā *“Memories, Hopes and Conversations”* apraksta Marks Brensons. Autors raksta, ka ilgstoša kavēšanās pie negācijām un grūtībām ietekmē gan pašu cilvēku, gan arī draudzi kopumā. Apliecinot ticību negatīvajam scenārijam, tas cilvēka prātā top aizvien lielāks līdz beidzot piepildās. Šis ir iemesls, kādēļ tā Kunga kalpone ir brīdinājusi nerunāt mazdūšības un mazticības vārdus, jo tiem ir tendence cilvēka iztēlē augt un nest savus nelabos augļus.

M. Brensons lietojis novērtējošās aptaujas metodi presbiterāņu un menonītu draudzēs, lai uzlabotu to iekšējo vidi. Tas nesa labus augļus. Sarunās draudžu izaicinājumi un cīņas tika aplūkotas teoloģiski, kas savukārt palīdzēja nonākt pie izpratnes, kas ir draudze un kāds ir tās mērķis. Tas rosināja draudzes locekļus domāt, kas jau ir sasniegts un ko vēl būtu nepieciešams sasniegt visiem kopā. Novērtējošā aptauja ir kā vingrinājums, kurā atklājas atmiņas, cerības un vēlmes – kāda būtu tā nākotne, kurā mēs gribētu nonākt. Tas nav vienkārši tests, kurā atķeksēt pareizas atbildes; novērtējošā aptauja liek radoši izklāstīt savu perspektīvu un kopīgi meklēt atbildes uz aktualitātēm.

Biju nolēmis veikt šādu novērtējošo aptauju Tukuma draudzē. Labu laiku pirms iesāku tās īstenošanu, informēju par ideju draudzes vadītājus un padomi. Atbilstošs brīdis pienāca tad, kad Tukuma draudzes namā notika

remonta darbi un draudze īslaicīgi pulcējās Tukuma baptistu nama telpās. Izskaidrojis draudzes locekļiem novērtējošās aptaujas nozīmi, izdalīju aptaujas lapas. Draudzes locekļi redzēja, ka atbildes nav vienkāršas un prasa piepūli, tādēļ pirmajā reizē nedabūju atpakaļ nevienu aptaujas lapu. Taču nolēmu nepadoties un pēc kāda laika izdalīju anketas vēlreiz. Šoreiz atbildes man sniedza aptuveni desmitā daļa no dievkalpojamos klātesošajiem. Tas nebija daudz, bet arī ar to pietika, lai draudze saprastu ideju. Apkopāju atbildes, lai no tām veidotu materiālu svētrunām. Pirmā cikla jautājumi bija četri:

1. Pārdomājot visu tavu pieredzi Tukuma draudzē, kurš laiks tev ir palicis atmiņā – kad tu esi bijis visvairāk iesaistīts, dzīvs un motivēts? Ko tu dariji? Kā tu juties? Kas bija noticis?

2. Kad tu pārdomā savu pieredzi draudzē, kas ir sniedzis vislielāko ieguldījumu tavā garīgajā dzīvē? Kuri pasākumi vai notikumi visvairāk ir stiprinājuši draudzes attiecības ar Dievu? Kas tajos ir bijis tik nozīmīgs?

3. Kāds ir vissaprātīgākais veids, kā tava draudze var būt iesaistīta apkārtējās sabiedrības aizsniegšanā ar evaņģēliju? Apraksti laiku, kad draudze ir bijusi visspēcīgākā un efektīvākā misijas darbā. Kāda tolaik ir bijusi tava visvērtīgākā pieredze?

4. Kādi ir tavi trīs novēlējumi tavai draudzei? Apraksti, kāda izskatīsies tava draudze, ja šīs vēlēšanās īstenosies dzīvē?

Ikkatrs jautājums varēja kalpot kā iesākums svētrunai, un atbildes tika prezentētas nākamajos dievkalpojumos. Visspilgtākās atbildes tika sniegtas uz pēdējo jautājumu par trim novēlējumiem savai draudzei. Tās ļoti noderēja

par pamatu svētrunai, kad Tukuma draudze atgriezās atpakaļ savās izremontētajās telpās Harmonijas ielā 10. Manuprāt, tas bija iespaidīgi, kad jaunajās, baltajās telpās visi kopā pārdomājām savu kopīgo nākotni, kurā ikviens vēlējās nokļūt. Tās bija domas un cerības par vēlamo nākotni Kristū Jēzū.

Lai lasītāji varētu gūt priekšstatu, piemēram minēšu dažas no tukumnieku atbildēm par trim novēlējumiem savai draudzei:

- Būt vienotiem mīlestībā un sadraudzībā, darīt draudzi pievilcīgu sabiedrības acīs, lai arī tā novērtē draudzes vērtības un lai jaunajā dievmamā nebūtu tukšu vietu.
 - Lai ikviens draudzes loceklis atrod savu kalpošanas vietu, lai Dieva klātbūtnē uzturamies personiski, lai draudze runā par Dievu, nevis ikdienišķajām lietām.
 - Novērtēt doto laiku kā Dieva žēlastību; sava cēlā garīguma un labo darbu cildināšanu nomainīt pret darbiem, kuros redz Dievu; kārot pēc Kristus redzējuma apkārt esošajos notikumos draudzē un sabiedrībā ārpus tās.
 - Lai ikviens kārotu regulāri un ik dienas smelties no Dzīvības ūdens Avota, lai ikviens savās personiskajās lūgšanās lūgtu Dievam dāvēt jaunu sirdi, lai ikviens regulāri lūgtu pēc garīgās atmodas.
 - Nepazaudēt Dieva doto gaišumu, siltumu un labestību.
 - Būt patiesiem pašiem pret sevi, būt patiesiem savstarpējās attiecībās un izpalīdzīgiem vienam pret otru.
 - Lai draudze plauktu un zeltu, lai bērni izaugot aktīvi iesaistītos draudzes dzīvē, lai atgrieztos tie, kuri reiz no mums aizgājuši.
- No atbildēm var spriest par cerībām un ilgām, kādas ir draudzes locekļiem. Tajās atklāti izaicinājumi

un grūtības, ar kurām draudze saskaras, tomēr šīs atbildes ir pozitīvas, jo ietver sevī cerību, kas sakņojas Kristū. Šī ir cerība ar perspektīvu, ka pat visgrūtākās lietas ir risināmas.

Man nav informācijas, vai jebkad kādā no adventistu draudzēm ir veikta tamlīdzīga novērtējošā aptauja, tomēr tās nozīme vērtējama citā plāksnē – tā rosina un mudina raudzīties pāri grūtībām uz To, Kuram pieder Risinājums.

Kad Ņūboldā notika manu rakstu darbu aizstāvēšana, viens no profesoriem interesējās, vai šīs aptaujas iemesls bija kāda draudzes problēma. Mana atbilde bija noliedzoša, jo nav nepieciešams gaidīt uz kādu lielu problēmu, lai iesāktu rīkoties. Tukuma draudzē ir savas grūtības, taču tās nebija par iemeslu novērtējošās aptaujas veikšanai. Aptaujas mērķis ir fokusēties uz perspektīvu – kāda varētu būt draudze līdz tam brīdim, kad Kristus nāks otrreiz.

Novērtējošās aptaujas otrajā ciklā piedalījās jau vairāk draudzes locekļu, jo tie bija redzējuši aptaujas pausto perspektīvu.

Otrajā ciklā izmantoju citus jautājumus. Tie bija šādi:

1. Pārdomājot pēdējos piecus gadus draudzē, kur tu esi saredzējis darbojamies Dievu? Kā tas tevi personiski ir mainījis vai pārveidojis?

2. Kā tavas spējas un dāvanas pēdējo piecu gadu laikā tikušas lietotas draudzē? Vai tu esi spēcīnāts, vai arī jūties noguris vai nenovērtēts?

3. Ar kādiem izaicinājumiem, tavuprāt, šobrīd saskaras tava draudze? Kur Dievs ir šobrīd, kad draudze saskaras ar šiem izaicinājumiem? Ko Viņš, tavuprāt, šobrīd vēlas, lai draudze īstenotu?

4. Kas, tavuprāt, ir tas unikālais un nozīmīgais ieguldījums, kuru tava draudze vai atsevišķi draudzes locekļi sniedz Tukuma pilsētas sabiedrībai?

5. Kas, tavuprāt, ir visdārgākā manta, pēc kuras mums būtu jātiecas? (a) Debesis, (b) mūžīgā dzīvība, (c) Debesu Valstība, (d) Svētie Raksti, (e) stipra ticība, (f) evaņģēlijs vai (g) Jēzus Kristus kā persona? Kāpēc?

6. Kam, tavuprāt, būtu draudzē jānotiek tuvāko piecu gadu laikā? Kāda, tavuprāt, būs draudze pēc pieciem gadiem?

Kā redzat, jautājumi nav vienkārši atbildami. Tie prasa zināmu intelektuālu piepūli, un tas ir pozitīvi. Viss, uz ko fokusējamies, top par realitāti. Tā ir kā prizma, caur kuru lūkojamies uz realitāti, līdz viss, ko domājam, runājam, sapņojam vai plānojam, īstenojas Kristū. Neskaidrība rada nedrošību, taču, novēršot uzmanību no grūtībām, konfliktiem un drosmi atņemošajiem sarežģījumiem, uzmanība tiek pievērsta redzējumam, kas spēj pārveidot organizāciju. Mainās vārdi, kurus runājam, mainās domas, kuras domājam. Mēs sākam nojaust savu lomu tajā nākotnē, kurā vēlamies nokļūt.

“Draudzei ir jāmeklē spēks, iespējas un, lūdzot Dieva vienreizēji atbalstošo mīlestību, ikdienā jānes Dieva svētības tur, kur katrs esam.”

Vēl viens pozitīvs novērtējošās aptaujas procesa ieguvums ir tas, ka draudzes locekļi saredz – pārmaiņas ir iespējamās un šie soļi ir veicami. Kad tiek aplūkotas dalībnieku atbildes un vēlamā nākotne, šī domāšana pielīp arī citiem. Draudze saredz sev atbilstošas metaforas un no tām izrietošās perspektīvas, atzīstot: tie tiešām esam mēs!

Atbildot uz otrā cikla pirmo jautājumu, tukumnieki liecināja, ka visspilgtāk Dievs pēdējos piecos gados ir darbojies caur jaunpienākušajiem draudzes locekļiem, pilsētniekiem sniegtajiem koncertiem, telpu remontiem un savstarpējām attiecībām.

Atbildot uz otro jautājumu, vairāki draudzes locekļi atzinās, ka esot noguruši, taču tomēr saredzot stiprinošo spēka Avotu. Iepriecina fakts, ka šī atklātība bija bez maskas – izskanēja atzišanās gan savā cilvēciskajā nespēkā, gan nepieciešamībā pēc dievišķā spēka.

Uz trešo jautājumu par tagadējiem draudzes izaicinājumiem tika sniegtas šādas atbildes:

“Manuprāt, šobrīd notiek pastiprināti uzbrukumi ģimeņu stiprībai, izmantotojot cilvēku vājības (vājākajā vietā – raksturā) vai aizraušanos ar kādu nodarbi, vai cilvēka vājo kontaktu ar Jēzu. Domāju, ka draudzei ir jāmeklē spēks, iespējas un, lūdzot Dieva vienreizēji atbalstošo mīlestību, ikdienā jānes Dieva svētības tur, kur katrs esam. Izaicinājumi – tā ir ikdienas cīņa par labo Dieva mīlestību, Jēzus kā Glābēja atzišanu; labā ticības cīņa – lai mūsos katrā un draudzē kopumā būtu vēlme palīdzēt meklēt un atrast Dievu, Glābēju.”

Šai atbildei ir liela vērtība, jo to sniedza nevis mācītājs vai kāds no vadības, bet gan vienkāršs ierindas draudzes loceklis! Lūk, vēl divas atbildes uz jautājumu, pēc kā mums būtu jātiecas visvairāk:

“Saglabāt katrā dienā Kristus evaņģēliju kā nepelnītu dāvanu, nepārvērst to par rutīnu un nedzīviem darbiem. Neieslīgt pašapmierinātībā. Labās vēsts pieņemšana ved pie ikdienas sarunas ar Jēzu, pazemības un vēlmes pastāstīt to citiem.”

“Visdārgākā manta – sadraudzība ar cilvēkiem un apziņa, ka esam kopā ar Jēzu. Ja vērtēsim Jēzu kā labāko Draugu, tad būs ticība un Debesu Valstība.”

Ar novērtējošās aptaujas palīdzību tukumniekiem bija iespēja novērtēt esošo, izteikt pateicību, paust savas ilgas un iedrošināt vienam otru kopējā ticībā. Saskaņā ar M. Brensona grāmatu novērtējošā aptauja ir process, kam nav noteikta galapunkta, kur apstāties. Tajā visvērtīgākā daļa ir tieši kopīgais garīgais ceļojums, kura laikā cilvēki viens otru dinamiski ietekmē, dodoties uz galamērķi, kas ir Kristus.

DRAUDZES VĒRTĪBU AUDITS LIEPĀJĀ

Ierodoties Liepājas draudzē, man bija doma arī šeit veikt ko līdzīgu Tukuma aptaujai, tomēr Liepājas draudzes konteksts ir atšķirīgs. Abas draudzes nav vienādas. Tādēļ nolēmu šeit īstenot citu novērtējošu metodi, kas aprakstīta Obrija Malfursa grāmatā *“Look Before You Lead”*. Autors apraksta draudžu iekšējo kultūru un tās iespaidu uz draudžu darbību. Tomēr, lai saprastu vietējo draudžu kultūru un spētu to veidot, tā vispirms jāizpēta. Tas tiek darīts ar vērtību un ticības auditu palīdzību. Autors šādas draudžu analīzes tika veicis baptistu draudzēs ASV. Man nav informācijas, vai jebkad kas līdzīgs ir darīts arī pie adventistiem, taču mani ieinteresēja šādu auditu rezultāts kādā no vietējām adventistu draudzēm. Par mērķi tam izvēlējos Liepājas draudzi. No angļu valodas iztulkoju aptauju jautājumus un pielāgoju tos adventistu draudzes vajadzībām.

Manuprāt, vērtību un ticības audits ir ļoti vērtīga nodarbe, kas palīdz draudzei atcerēties savas vērtības, saredzēt mērķus un tos atbilstoši novērtēt. Ļaudīm ir viegli ieslīgt negatīvismā, jo daudz kas nenotiek tā, kā vajadzētu, un daudz kas varētu būt citādāk. Taču ar šīs metodes palīdzību ir iespējams rast pozitīvo un atminēties: “kas jums ir, to turiet, kamēr Es nāksu” (Atkl. 2:25). Tas palīdz draudzei starp visām citām daudzajām aktualitātēm un norisēm paturēt prātā svarīgākās prioritātes.

Audits tika paveikts anketas formā; bija nepieciešams atzīmēt atbildes. Visaugstāk liepājnieki novērtēja šīs vērtības: Bībele, lūgšana, cerība, misija un iedrošināšana. Bija arī dažas vērtības, kuras saņēma vismazāk punktu anketā, taču, atskaitoties draudzei par novadīto aptauju, es norādīju, ka dažas no mazāk novērtētām vērtībām arī ir nepieciešamas un pie to pastiprināšanas ir jāpiestrādā. Vērtības, kuras pie liepājniekiem saņēma visaugstāko novērtējumu, ir tās, kuras nosaka pašreizējo draudzes iekšējo kultūru.

Papildus auditam man bija vēl viens mērķis. Ar anketas palīdzību vēlējos noskaidrot, vai draudzei ir redzējums par savas draudzes vīziju un misiju pilsētā. Te draudzes

locekļiem bija nepieciešams pielikt intelektuālos spēkus, lai izdomātu vai atrastu atbildes. Vislabākā atbilde, aprakstot Liepājas draudzes redzējumu, kur tā vēlas nokļūt tuvāko gadu laikā, manuprāt, bija šī:

“Tuvāko gadu laikā draudze vēlas tapt līdzīgāka Kristum un vēlas tapt izglābta Jēzū Kristū”.

Tā bija visinteresantākā atbilde. To vēl interesantāku padara fakts, ka šo atbildi sniedza cilvēks, kurš nav draudzes loceklis, bet regulāri apmeklē draudzes sapulces. Šis cilvēks tapa par sava veida pozitīvās atšķirības apliecinātāju Liepājas draudzē.

Kopā ar vērtību auditu liepājnieki atbildēja arī uz ticības audita jautājumiem, kuros norādīja uz savas draudzes ticības vērtībām. Šie jautājumi neskāra doktrīnas vai pamatmācību punktus, bet gan pārliecību un vietējās draudzes prioritātes. Piemēram:

Kāda ir tavas draudzes būtība?

Visvairāk atbilžu: draudze ir kā ģimene, to veido ģimenes.

Kāds ir tavas draudzes mērķis?

Kāpēc ir draudze virs zemes?

Visvairāk atbilžu: draudze ir tādēļ, lai pagodinātu Dievu un darītu Jēzu pazīstamu apkārtnē sabiedrībā.

Kas, tavuprāt, ir tavas draudzes kalpošana?

Visvairāk atbilžu: draudzes kalpošana ir, kad ikviens draudzes loceklis meklē un atrod pazudušos grēciniekus, lai tos pievestu pie Kristus.

Kādam būtu jābūt tavas draudzes dievkalpojumam?

Visvairāk atbilžu: draudze uzskata, ka Kristu pagodina mūsdienīgs muzikāls sniegums, brīva atmosfēra un savstarpēja komunikācija.

Un tā tālāk. Kopā bija 17 jautājumi par vietējās draudzes ticības pārliecību dažādos jautājumos. Iespējams, kāds var jautāt – kāda visam tam ir jēga? Bez mērķa šai aptaujai nav jēgas. Mērķis ir iedrošināšana un garīgā ceļojuma perspektīvas izcelšana. Atbildes atklāj vietējās draudzes iekšējo kultūru, kuru nepieciešams saprast gan pašiem draudzes locekļiem, gan arī mācītājam, pirms saredzam, kurp visi kopā pašlaik virzāties un kas būtu jāmaina, lai mēs visi kopā tiešām nokļūtu tur, kur ar Dieva svētību vēlamies nokļūt.

Liepājas draudze pēdējo gadu laikā ir piedzīvojusi vairākus satricinājumus, tai ir nepieciešams atspirdzinājums un stabilitātes sajūta. Manuprāt, to vislabāk var panākt ar draudzes vērtību un ticības apzināšanu. Viens no svarīgākajiem šo gadu pārmaiņu punktiem ir bijis jautājuma risināšana par sadraudzību sabatskolas laikā, kuru draudze saviem spēkiem ir spējusi risināt. Papildus šiem mērķiem ar aptaujām Liepājas draudzē es veicu vēl divas lietas: 1) caur svētrunām norādu uz garīgo perspektīvu (piemēram, man bija cikls par ķēniņu Dāvidu, kur aprakstīju, kādā veidā viņš tapa par “vīru pēc Dieva sirds”), 2) notiek draudzes sagatavošanās garīgā brieduma auditam. (Arī tā ir ļoti interesanta aptauja, kas aprakstīta iepriekšminētā O. Malfursa grāmatā; to plānoju veikt kaut kad nākotnē, tāpēc draudze tai ir iepriekš jāsagatavo, jo atbildes atspoguļos draudzes garīgo briedumu. Man negribētos, lai draudzes locekļi savās atbildēs uzrādītu zemus rezultātus).

Nobeigums

Šajā rakstā iepazīstināju jūs ar divām draudzēm un divām atšķirīgām metodēm, kuras esmu tajās izmantojis. Tukuma draudzē lietoju novērtējošo aptauju, bet Liepājas draudzē – vērtību un ticības auditu. Tomēr abām šīm metodēm ir kopīgs uzvars: mēs visi atrodamies garīgajā ceļojumā pie Kristus, kura laikā saskaramies ar izaicinājumiem un grūtībām. Mums visiem ir nepieciešama skaidra perspektīva – kas mums ir, ko esam piedzīvojuši, kas ir pats vērtīgākais, kas ir mūsu kopīgais mērķis, redzējums par nākotni un spēka Avots. Domāju, ja arī citas draudzes izmantotu līdzīgas aptaujas, tās iegūtu pozitīvu pieredzi, kas palīdzētu iegūt garīgu atspirdzinājumu un kopības sajūtu, kuru ir nepieciešams uzturēt garīgā ceļojuma laikā. Tas viss kopā pozitīvi ietekmētu mūsu draudžu iekšējo kultūru.

Andris Pešelis

Literatūra:

Branson, M. (2016). *Memories, hopes, and conversations*. Lanham, Maryland: Rowman and Littlefield.
Malphurs, Aubrey. (2013). *Look before you lead: how to discern & shape your church culture*. Grand Rapids: MI: Baker Books.

Baziliks

[Ocimum basilicum L.]

Baziliks ir ne tikai ļoti aromātiska un īpaši iemīļota garšviela, bet tam piemīt arī dažādas dziednieciskas īpašības.

Auga nosaukums cēlies no grieķu valodas un nozīmē *karaliskās medicīnas augs*. Tā ārstnieciskais efekts balstīts uz augsto ēterisko eļļu saturu.

Baziliks ir bagāts ar A, K un C vitamīnu, magniju, dzelzi, kāliju un kalciju.

BAZILIKA ĀRSTNIECISKĀS ĪPAŠĪBAS

Saskaņā ar Šveices Federālā tehnoloģiju institūta veiktajiem pētījumiem:

- Baziliks satur (E)-beta-kariofilēnu (BCP), kas ir noderīgs artrīta un zarnu iekaisuma slimību ārstēšanā.

- Pateicoties bazilikā esošajām fitoķīmiskajām vielām, tas var palīdzēt novērst dažu veidu ādas, aknu, mutes un plaušu vēzi.

- Baziliks samazina stresu. Pētījumā truši tika pakļauti stresam. Vienai grupai 30 dienas tika doti 2g svaigu bazilika lapu. Trušiem, kuri ēda baziliku, tika novērota kardiovaskulāra un elpošanas adaptācija, salīdzinoši pazeminājās cukura līmenis asinīs un pieauga antioksidantu aktivitāte.

- Bazilikam piemīt īpašības, kuras palīdz novērst novecošanās kaitīgos efektus. Bazilika ekstrakts spēj novērst dažu brīvo radikāļu izraisītos bojājumus aknās, smadzenēs un sirdī.

- Baziliks samazina iekaisumu un pietūkumu. Pētījums, kas tika prezentēts *Royal Pharmaceutical Society* ikgadējā pasākumā, liecina: "Bazilika ekstrakti samazināja pietūkumu līdz pat 73 procentiem 24 stundas pēc ekstrakta lietošanas."

- Bazilikam piemīt antibakteriāla iedarbība. Tā ēteriskās eļļas kavē mikroorganismu augšanu.

- Baziliks samazina atmiņas zudumu, kas saistīts ar stresu un novecošanos.

- Baziliks samazina insulta bojājumus un veicina atveseļošanos.

- Baziliks samazina *sliktā* holesterīna līmeni asinīs.

- Baziliks regulē asinsspiedienu.

- Baziliks atbaida kukaiņus, piemēram, odus un ērces.

- Baziliks darbojas pret gāzu rašanos un gremošanas traucējumiem pēc ilgstošas medikamentu lietošanas, kā arī pret sliktu dūšu.

- Baziliks atvieglo elpceļu problēmas – klepu, sāpošu kaklu, iesnas, mutes infekcijas u.c., uzlabo un dziedē elpošanas sistēmu pēc ilgstošas smēķēšanas un hroniskām elpceļu slimībām.

- Baziliks mazina nervozitātes izraisītos gremošanas traucējumus, piemēram, vēdera krampjus, gaisa ieraušānu, apgrūtinātu gremošanu (ilgstoša barības uzturēšanās gremošanas traktā trauksmes dēļ). Līdz ar to samazina galvassāpes, kuras ir novērojamas kā gremošanas traucējumu sekas.

- Baziliks stiprina nervu sistēmu, mazina nemieru un trauksmi. Ārstnieciskā terapijā to var lietot pie spēka zuduma (astēnijas), izsīkuma un zema asinsspiediena.

- Baziliks regulē menstruālo ciklu un mazina menstruācijas sāpes.

LIETOŠANAS VEIDI

Iekšķīgi baziliku var lietot

1) Kā garšvielu dažādu ēdienu pagatavošanai.

2) Kā uzlējumu: 20-30 g lapu apliet ar 1l karsta ūdens.

3) Kā iekšķīgi lietojamo ēterisko eļļu: ne vairāk kā 2-3 pilienus 3x dienā (grūtnieces šo terapiju lietot nedrīkst).

Ārīgi baziliku var lietot

Ierīvējoties ar ēterisko eļļu.

Ēterisko eļļu pievienojot vannas ūdenim.

Baziliks ir bagāts ar A, K un C vitamīnu, magniju, dzelzi, kāliju un kalciju.

BAZILIKA PESTO

100 ml valriekstu
50 ml Indijas riekstu
3 ķiploka daiviņas
0,5 TK sāls
50 ml rauga pārslu
2 saujas svaigu bazilika lapu
25 ml olīveļļas
50 - 100 ml ūdens

Visu sasmalcina virtuves kombainā vai blenderī un lieto kā mērci pie makaronu, rīsu, griķu, kartupeļu ēdieniem. Masu var ziest arī uz maizes, tikai tad tai vajadzētu pievienot mazāk ūdens vai pievienot nedaudz maltu linsēklu. Maizi var dekorēt ar tomāta šķēlīti.

Pagatavoto pesto mērci ledusskapī var uzglabāt apmēram nedēļu, bet to var arī sasaldēt ledus kubiņos un lietot vēlāk.

Šo recepti varat izmantot, pagatavojot arī diļļu pesto (aizstājot baziliku ar svaigām diļļēm).

Sagatavoja Baiba Bērziņa

KAD KALPOŠANA IR DZĪVESVEIDS JEB DZĪVE ĀRPUS

komforta zonas

Kāds reiz teica: “Drošāk ir staigāt ar Jēzu pa ūdens virsu nekā sēdēt laivā bez Viņa!”

Kas ir laiva? Tā ir komforta zona, ierastā vide. Savukārt staigāšana pa ūdens virsu ir izvēle izkāpt no laivas, lai ticībā kopā ar Jēzu spertu soļus nezināmajā, neredzamajā un, vismaz iesākumā, neizprotamajā. Neskatoties uz to, ka vide ārpus laivas ir sveša, reizēm vētraina, Jēzus roka vienmēr ir pastiepta pretī, lai mēs tai pieķertos, turētos pie tās un nekad, nekādos apstākļos to neatlaistu. Tad mēs vienmēr būsim drošībā un kopā ar Jēzu piedzīvosim ko patiesi brīnišķīgu!

Ir kāda vieta ciemā Novije Obihodi, Ukrainā – īsta miera osta. Tur Dievs kopā ar cilvēkiem, kuri savā dzīvē reiz pieņēma lēmumu izkāpt no laivas, izveidoja brīnišķīgu misijas projektu – veselīga dzīvesveida sanatoriju un medicīnas misijas skolu «*Наш Дом*» (“Mūsu mājas”).

Šis misijas projekts aizsākās pirms gandrīz 20 gadiem, un tā svētīgos augļus var baudīt un redzēt arī šodien. Projektu, sperot soli ticībā, uzsāka neliela grupiņa adventistu jauniešu un Veselības kalpošanas nodaļas vadītāja. Dievs atalgoja viņu uzticēšanos un uzdrikslēšanos. Šī nelielā Dievam nodevušos ļaužu grupiņa pētīja Praviešu Garā rakstīto un pavisam nopietni uztvēra tur izteikto aicinājumu veidot veselīga

dzīvesveida sanatoriju un būt Dieva darbā par medicīnas misionāriem. Viņi izvēlējās savu dzīvi pilnībā nodot kalpošanai Dievam.

Tomēr stāsts nav par cilvēkiem, stāsts ir par Dievu un to, kā Viņš Savā darbā lieto cilvēkus, lai pagodinātu Savu Vārdu un vestu ļaudis pie Jēzus caur medicīnas misionāru kalpošanu, kas ietver gan miesas, gan dvēseles dziedināšanu. Par Dievu, kurš nekad neatstāj un vienmēr rūpējas par tiem, kas Viņam uzticas.

SANATORIJA

„Medicīnas misionāra darbs ir pirmais evaņģēlija darbs, durvis – caur kurām šajā laikā patiesība atrod ceļu uz daudzām mājām. Dieva cilvēki ir izredzēti būt par medicīnas misionāriem, mācoties kalpot gan dvēseles, gan ķermeņa vajadzībām. [...] Ejot no mājas uz māju, viņi piekļūs daudzām sirdīm. Tiks aizsniegti daudzi, kurus evaņģēlija vēsts citādākā veidā neaizsniegtu.” (Elena Vaita. Counsels for the Church, 308. lpp.)

Savus pirmos viesus sanatorijā «*Наш Дом*» sagaidīja pirms 17 gadiem. Pirms tas varēja notikt, vairāki gadi tika pavadīti nerimstošās lūgšanās, atbilstošas vietas un finanšu līdzekļu meklēšanā, lai varētu uzsākt sanatorijas ēkas būvniecību. Finanšu līdzekļu nebija, bet, atalgojot projekta īstenotāju ticību, Dievs tos dāvāja īstajā laikā un tādā apmērā,

lai būvniecības darbus varētu uzsākt un pēc vairākiem gadiem arī pabeigt. Gadu gaitā Dievs arvien apliecināja, ka Viņš ir tas, kas izsaucis esamībā šo projektu un dažādos brīnumainos veidos krīzes periodos ir gādājis, lai tas darbotos vēl šodien.

Ja sākotnēji sanatorijā tika plānots uzņemt 15-16 viesus viena kursa laikā, tad šobrīd cilvēku skaits vasaras sezonā pārsniedz pat 50 viena kursa laikā. Gada laikā sanatoriju apmeklē ap 1000 viesu ne tikai no Ukrainas, bet arī no Krievijas, Šveices, Čehijas, Latvijas, Izraēlas, Amerikas u.c. valstīm, no kuriem tikai ~ 10% ir adventisti. Pārējie ir citu konfesiju pārstāvji vai neticīgi cilvēki.

Kāda ir sanatorijas misija? Kalpot cilvēkiem, kā Jēzus kalpoja – ar vienkāršiem un dabiskiem dziedniecības līdzekļiem dziedinot miesu un garu un aicinot sekot Viņam.

Sanatorijas viesiem vienmēr tiek uzsvērts, ka īstais un vienīgais ārsts ir Jēzus. Pirms katras procedūras, kura sanatorijas viesim tiek veikta, tiek lūgts, lai Dievs caur šo procedūru dāvā cilvēkam Savu dziedinošo pieskārienu.

Vislabāk sanatorijas kalpošanu var izprast caur tās viesu – neticīgu cilvēku – pieredzi. Katram sanatorijas viesim, ticīgam vai neticīgam, ir savs īpašs un unikāls stāsts par sanatorijā piedzīvoto. Vēlos līdzdalīt dažus stāstus, kas mani uzrunājuši īpaši.

1. STĀSTS

Kāds izbijis, nu jau pensijas vecumu sasniedzis baikeris uz sanatoriju kopā ar sievu brauc katru gadu nu jau vairāk nekā 10 gadus. Viņiem patīk sanatorijas atmosfēra, un tās darbinieki ir kļuvuši par viņu draugiem. Līdz šim sanatorijas rīta svētkus ne šis vīrs, ne viņa sieva neapmeklēja, jo viņos nebija garīgas intereses. Bet viņiem patika apmeklēt draudzes organizētos svētku dievkalpojumus kā jauku kultūras programmu, kuru baudīt. Viesi tiek aicināti uz ciema draudzes Sabata dievkalpojumiem, un liela daļa šim aicinājumam atsaucas.

Pagājušā gada rudenī, kad tika rīkots Pateicības svētku dievkalpojums, šis vīrs pirmo reizi atnāca ne tikai, lai baudītu svētku programmu dievkalpojuma otrajā daļā, bet arī uz Bībeles izpēti daļu, ko nekad agrāk nebija darījis. Viņš atnāca ne tikai kā klausītājs, viņam bija garīgi jautājumi, uz kuriem viņš meklēja atbildes. Visus šos gadus Dievs bija klusi klauvējis pie viņa sirds, un nu tā sāka atsaukties Dieva aicinājumam. Cik Dievs ir pacietīgs ar katru no mums pat tad, ja visu dzīvi esam Viņu ignorējuši. Viņš nevēlas, lai kāds pazustu, bet gan – lai visi iemantotu mūžīgo dzīvību!

2. STĀSTS

Kādam sievietei uz sanatoriju ieteica atbraukt meita, kura par sanatoriju bija uzzinājusi, meklējot informāciju internetā. Abas sievietes par sanatoriju nezināja neko vairāk, kā tikai to, ka tā ir veselīga dzīvesveida sanatorija. Atbraucot kļuva skaidrs, ka sanatorijā strādā kristieši. Sievietes meita, kas pirms tam bija pilnīgi pārliecināta, ka viņas mātei ir jābrauc uz šo sanatoriju, pēkšņi paziņoja: ja tā ir kristiešu

sanatorija, mātei tūlīt pat jābrauc mājās. Sieviete pati, runājot ar meitu pa telefonu, pastāstīja, ka sanatorijas atmosfēra viņai ļoti patīk, ka patīk viss, kas te notiek, un ka neviens ar garīgām mācībām necenšas viņu pārliecināt kļūt par kristieti.

Nākošajā dienā meita atkal zvanīja mātei, lai uzstātu, ka tai jādodas prom, bet sieviete meitai turpināja skaidrot, ka viss ir ļoti labi, ka par viņu rūpējas, ka ir labs ēdiens, interesantas lekcijas par veselību un kulinārijas klases un ka viņa noteikti gribētu palikt uz visu 10 dienu kursu.

Sieviete sāka apmeklēt rīta svētkus, un tajos runātais aizskāra kādu stīgu viņas sirdī. Pēdējā dienā pirms kursa noslēguma sanatorijas darbiniece, kura veica sievietei masāžas un ar kuru bija sākušās sarunas par garīgiem jautājumiem, apjautājās, vai sievietei mājās ir Bībele. Nē, viņai neesot. Bet vai viņa vēlētos to saņemt? Jā, viņa to vēlētos ar prieku!

Sievietei tika uzdāvināta Bībele ar īpašu ierakstu, to saņemot, viņas acīs bija prieka asaras, viņa bija no sirds aizkustināta un pateicībā sirsnīgi apskāva savu masieri.

Sievietei pašai nezinot, Dievs viņu atveda uz sanatoriju, lai dāvētu viņai ko vairāk par atpūtu un ārstnieciskām procedūrām – viņa saņēma garīgu gaismu, pēc kuras ilgojās un bija izslāpusi viņas sirds.

3. STĀSTS

Pagājušajā vasarā sanatoriju apmeklēja kāds vīrs no Šveices, kuram bija nopietnas veselības problēmas un liekais svars. Ārsts bija ieteicis viņam aizbraukt uz kādu sanatoriju, kurā tiek piedāvāts veģetārs uzturs. Meklējot informāciju internetā, viņš šāda veida sanatoriju neatrada ne Šveicē, ne Itālijā, ne

Francijā, bet Dievs vadīja, ka viņš atrada informāciju par sanatoriju «Наш Дом» Ukrainā, kurā tiek piedāvāts veģetārs uzturs.

Uz sanatoriju viņš atbrauca kopā ar savu meitu, kurai arī bija nopietnas veselības problēmas.

Vīram bija ļoti grūti staigāt.

Sākumā viņš varēja kājām noiet kādus 500 metrus, bet, ejot pastaigās ar instruktoru, šis attālums ar katru dienu palielinājās, drīz vien viņš jau varēja nostāigāt vairākus kilometrus.

2 mēnešu laikā, kurus vīrs ar savu meitu pavadīja sanatorijā, caur vienkāršu veģānu uzturu, fiziskām aktivitātēm un procedūrām viņu abu veselības stāvoklis krietni uzlabojās, tika zaudēts liekais svars. Prombraucot vīrs un viņa meita jutās daudz labāk. Vīrs teica, ka sanatorijā viņš ieguvis informāciju, kā mainīt dzīvesveidu, kas iepriekš nav bijis tas labākais viņa veselībai. Viņš piedzīvoja, ka vienkāršie ārstniecības līdzekļi – kustības, svaigs gaiss, veselīgs uzturs – liek viņam justies labāk un atgriezt dzīvības spēkus. Slava Dievam, kurš ir parūpējies, lai cilvēki, pieņemot veselības vēsti un to praktizējot, saņemtu dziedināšanu no savām vainām!

4. STĀSTS

Kad rudenī uzsnīga pirmais sniegs, uz sanatoriju atbrauca kāds vīrs no Izraēlas. Viņš neplānoja braukt tieši uz sanatoriju, viņa vēlme bija redzēt Ukrainu, bet Dievs vadīja, ka viņš, pateicoties sava drauga, sanatorijas darbinieces vīra, uzaicinājumam, tajā nokļuva.

Pārdzīvojis pirmo šoku par sniegu, aukstumu un veģāno uzturu, viņš pamazām sāka iejusties sanatorijas apstākļos un piedzīvoja, ka viņam piemērotās kompreses un ūdens procedūras palīdz atbrīvoties

Praviešu Gara rakstos ir aicinājums pie katras veselīga dzīvesveida sanatorijas veidot misijas skolu, kura sagatavotu cilvēkus, īpaši jauniešus, kalpošanai Dieva druvā kā medicīnas misionāriem, līdzīgi kā Vecās derības laikos darbojās Praviešu skolas.

Misijas skola ar medicīnas misionāru programmu sagatavo draudzes locekļus šāda veida kalpošanai. Programmu apgūt ir aicināts ikviens, bet īpaši jaunieši. Tas nenozīmē, ka par medicīnas misionāriem var kalpot tikai mediķi.

Katrs Kristus sekotājs ir aicināts kļūt par medicīnas misionāru, kas nozīmē, ka caur praktiskas palīdzības sniegšanu cilvēkiem viņu vajadzībās tiek aizsniegta arī viņu sirds.

Vai zinājāt, ka masāža, kas ir viens no priekšmetiem misijas skolā un kuras veikšanu var apgūt ikviens, ir atslēga uz cilvēka sirdi? Jā, patiesi, ar vienkāršu antistresa masāžu, palīdzot darba vai studiju biedram atbrīvoties no saspringuma mugurā vai plecu daļā, ir iespēja uzsākt sarunu par To, kurš patiesi spēj dziedināt.

Mācību laikā tiek apgūti tādi priekšmeti kā adventistu draudzes vēsture, doktrīnas un pravietojumi, Bībeles un Praviešu Gara principi attiecību un ģimenes veidošanā, Bībeles izpēte un Bībeles stundu pasniegšana, veselīga dzīvesveida un uztura principi, lekciju par veselīgu dzīvesveidu un kulinārijas klašu pasniegšana, kā arī anatomija,

no kļepus, kas viņam bija radies smēķēšanas dēļ.

Sanatorijas darbinieku kolektīvs lūdz Dievu par katru no atbraukušajiem viesiem, arī par šo vīru tika īpaši aizlūgts, lai Dievs viņam dāvātu atspirgšanu un iespēju piedzīvot Viņa mīlestības pieskārienu. Un Dievs atbildēja šīs lūgšanas caur pavisam parastu situāciju.

Kādā vakarā instruktors klauvēja pie vīra istabas durvīm, lai aicinātu uz kārtējo procedūru. Parasti cilvēki zina savus procedūru laikus un dotas uz tām bez īpaša uzaicinājuma. Šis cilvēks bija pieradis, ka viesnīcās vai atpūtas namos īpaša apkalpošana tiek saņemta tikai tad, ja par to papildus tiek maksāts, un ka viesiem pašiem jāmeklē tie cilvēki vai speciālisti, kuri viņiem vajadzīgi. Bet šeit instruktors nāca pie viņa bez īpaša lūguma, darot to kā pašu par sevi saprotamu! Caur šo it kā tik parasto situāciju Dievs šim vīram lika justies īpašam, un tas viņu aizkustināja.

Vīrs, kurš pirmajās Ukrainā pavadītajās dienās bija gatavs tūlīt pat doties atpakaļ uz silto Izraēlu, prombraucot jau bija izlēmis, ka nākamajā vasarā atgriezīsies sanatorijā uz veselu mēnesi. Dievs caur piedzīvoto bija aizskāris arī viņu!

MISIJAS SKOLA

„Mēs dzīvojam laikā, kad ikvienam draudzes loceklim jāveic medicīnas misionāra darbs” (Elena Vaita. Counsels on Diet and Foods, 455.lpp.)

fizioloģija, masāža, ūdens terapija, pirmās palīdzības sniegšana u.c. Ļoti vērtīgi, ka mācību priekšmetus pasniedz praktizējoši ārsti un speciālisti.

MANA PIEREDZE

Grāmatā “Evaņģelizācija” Elena Vaits raksta: “...drīz vien sludināšanā nevarēs darīt neko citu kā vien ārstniecisko misijas darbu. Jūs nekad nekļūsiat par sludinātājiem Evaņģēlija paredzētajā veidā, kamēr apņēmīgi nesāksiet interesēties par ārstniecisko misijas darbu – dziedināšanas, iepriecināšanas un stiprināšanas Evaņģēliju.” (523.lpp.)

Pagājušā gada vasarā arī man Dievs dāvāja iespēju atbraukt uz misijas skolu «Ханн Дом», lai apgūtu medicīnas misionāra programmu. Uz misijas skolu mani atveda sapnis par kalpošanu Indijā. Droši vien izklausās savādi, jo, ja ir sapnis par Indiju, kāpēc tad doties uz Ukrainu? Tam ir tīri praktisks iemesls – uz Ukrainu devos, lai apgūtu medicīnas misijas kalpošanas praktisko pusi – masāžu un ūdens procedūru veikšanu, pirmās palīdzības sniegšanu, kā arī iegūtu plašu garīgo un teorētisko zināšanu bāzi. Uz šo skolu devos arī tāpēc, ka mācības tur notiek krievu valodā.

Papildus mācībām katrs students tiek iesaistīts kalpošanas darbā sanatorijā vai tās teritorijā, jo šī kalpošana ir daļa no mācību programmas. Dienas pirmajā daļā tiek veikts kalpošanas darbs, bet

dienas otrajā daļā notiek mācības.

Mana kalpošanas daļa bija darbs sanatorijā, tiekoties ar sanatorijas viesiem ēdamzālē, kur viņus apkalpoju kā viesmīle. Papildus tam biju atbildīga par ēdamzāles sagatavošanu maltītēm un zviedru galda uzklāšanu, kā arī zāles uzkopšanu pēc maltītēm.

Bija ļoti interesanti tikties ar viesiem un vērot, kā mainās cilvēku attieksme un sajūtas no atbraukšanas līdz par aizbraukšanas brīdim 10 dienu kursa noslēgumā. Man bija privilēģija ar viesiem tikties tieši ēdamzālē, jo tā ir vieta, kas rada omulību un pozitīvas emocijas.

Ja iesākumā daudziem viesiem izbrīnu rada vegānais ēdiens, jo kaut ko tādu viņi nekad agrāk nav ēduši, tad kursa noslēgumā vēl lielāks ir viņu izbrīns par to, ka vegāns ēdiens var būt tik garšīgs. Brīnišķīgai pavāru komandai izdodas viesus pārsteigt un iepriecināt!

Īpaši jauki ir iepazīšanās un atvadu vakari ar sanatorijas viesiem. Atbraucot uz sanatoriju, viņi kļūst par tās daļu, sanatorija kļūst par viņu mājām. Kāds prieks un pateicība Dievam, ka viņi 10 dienu kursa laikā var piedzīvot pozitīvas pārmaiņas fiziskajā un garīgajā veselībā, par to stāstot atvadu vakarā.

Sanatorijas viesi, kuri ir bijuši citās sanatorijās Ukrainā un Eiropā, uzsver, ka nekur citur viņi nav piedzīvojuši tik kalpojošu un mīlestības pilnu attieksmi, kādu

saņēmuši sanatorijā «Ханн Дом». Tik ļoti īpaši ir dzirdēt viņu sacīto, ka cilvēki, kas strādā sanatorijā – reģistratori, ārsti, instruktori, telpu uzkopēji, virtuves darbinieki u.c. – šo darbu ar tādu nesavtību un atdevi veic tāpēc, ka mīl Dievu. Kāda brīnišķīga liecība!

Pateicība mūsu Debess Tēvam, kas lieto cilvēkus – Savus bērnus –, lai parādītu un apliecinātu Savu mīlestību tiem, kas Viņu vēl nepazīst, un arī tiem, kas Viņu jau iepazīnuši, lai ikvienu mīlestībā vilktu tuvāk pie Sevis! Jo, patiesi, viens no labākajiem veidiem, kā aizsniegt sirdis, ir pieskarties tām, kalpojot cilvēku fiziskajām vajadzībām.

Esmu ļoti pateicīga Dievam par Ukrainā iegūto pieredzi, par iespēju būt daļai no tik svētīgā medicīnas misionāru kalpošanas darba, kurā iesaistīties aicināts katrs Kristus sekotājs!

“Vienīgi Kristus metode dos patiesas sekmes cilvēku glābšanā. Pestītājs nāca pie cilvēkiem kā tāds, kas vēlas tiem darīt labu. Viņš bija līdzjūtīgs, kalpoja viņu vajadzībām un iemantoja viņu uzticību. Tad Viņš lūdza: Sekojiet Man.” (Kristus dziedinošā kalpošana, 143., 144. lpp.)

Estere Gulbe

NOKALTUŠAIS VĪGES KOKS

Dāvis Trubeckojs –
mācītājs, Dobeles draudze

“Un otrā dienā, kad tie no Betānijas izgāja, tad Viņam gribējās ēst. Un, ieraudzījis no tālienes kādu vīges koku, kam bija lapas, Viņš piegāja pie tā, vai tanī ko neatrastu; un, pie tā piegājis, Viņš neatrada nekā kā vien lapas, jo nebija vīgu laiks. Un Jēzus sāka par to runāt un sacīja: “Lai neviena nemūžam vairs neēd augļus no tevis.” Un Viņa mācekļi klausījās. [...] Un, rīta agrumā garām iedami, tie redzēja to vīges koku nokaltušu no pašām saknēm. Un Pēteris atminējies Jēzum sacīja: “Mācītāj, redzi, tas vīges koks, ko Tu esi nolādējis, ir nokaltis.”” (Marka ev. 11:12-14; 20-21)

Ši bija Kristus kalpošanas pēdējā nedēļa, pirms Viņš tika piesists krustā.

Mūsu Kungs ar mācekļiem devās uz Jeruzalemes templi. Pa ceļam uz Jeruzalemi ceļa malā Pestītāja uzmanību pievērša kāds jau agri zaļojošs vīges koks. Kamēr citi vīges koki vēl tikai gatavojās plaukt, šis jau vainagojās ar bagātīgu lapotni.

Palestīnā tajos laikos vīges koki parasti deva augļus divreiz gadā – agrīnie augļi ienācās jūnija sākumā, bet vēlīnie – septembrī. Tā kā tuvojās Pashā svētki, mēs zinām, ka šis bija laiks ap aprīļa mēnesi – dažas nedēļas pirms pirmie vīges koki sāktu plaukt un dot savus augļus. Jāpiebilst, ka vīges koki plaukstot vispirms rieš augļus un tikai tad lapas. Tāpēc, par spīti tam, ka nebija vēl istais laiks vīges koku augļiem, šis vienīgais koks bija pasteidzies pa priekšu visiem citiem un ar savu bagāto lapotni solīja arī bagātīgi nogatavojošos agrīnos augļus. Tāpēc Kristus piestājās pie tā – āriene liecināja, ka būs iespēja remdēt izsalkumu. Taču, pārmeklējot katru zaru, augļu nebija.

Šis neparastais notikums, kas sākumā šķiet kā kāda garām ejoša

epizode, ilustrē nopietnu patiesību. Tūlīt ķersimies tai klāt!

Pirms tam vērts turpmākiem pētījumiem pieminēt, ka šis notikums pierakstīts gan Mateja, gan Marka evaņģēlijā, tas nedaudz tehniski atšķiras, taču būtība nemainās. Katram no autoriem ir bijis savs “rokraksts” jeb sevišķie uzsvāri. Lieta tāda, ka Matejs, rakstot evaņģēliju ar mērķi aizsniegt tieši jūdus, nav tik daudz koncentrējies uz precīzu notikumu secību, bet visus piedzīvojumus ar Pestītāju pierakstījis tematiskā secībā, lai būtu skaidra būtība. Savukārt Marks savā evaņģēlijā pieturējies pie stingras notikumu hronoloģijas. Šādu notikumu secību mums apstiprina arī Praviēša Gars.

Kristus izmantoja šo notikumu, lai ar skumjām ainotu Dieva izredzētās jūdu tautas stāvokli. Pēc tam, kad Kristus bija nolādējis šo vīges koku, lai tas turpmāk nekad vairs nenestu augļus, Viņš kopā ar mācekļiem devās uz Jeruzalemes templi, kur šķīstīja to no visām nesvētajām darbībām, kas tajā notika. **“Un, Templī iegājis, Viņš sāk izdzīt tos, kas pārdeva un pirka Templī, un apgāza mīļēju galdus un baložu pārdevēju solus un neļāva nevienam lietot nest caur Templī. Un Viņš mācīja un tiem sacīja: “Vai nav rakstīts: Mans nams taps nosaukts lūgšanas nams visām tautām. Bet jūs to esat padarījuši par slepkavu bedri.” (Mt. 21:12-13)**

Mācekļi, satraukti pēc šī notikuma, nākamajā dienā, ejot pa to pašu ceļu atkal uz Jeruzalemes templi un ieraugot vīges koku nokaltušu, saprata, ka Kristus ar to ilustrējis atkritušo jūdu stāvokli un jau iepriekš gatavojis mācekļus šim notikumam un turpmākajiem – kurus mācekļi pat nevarēja iedomāties notiekam – ka “izredzētā tauta” viņu Mācītāju pienaglos krustā.

Šis notikums ir brīdinājums

visos laikos dzīvojošajiem. Tie, kam papriekš tika atklātas Debesu bagātības, nebija tās pieņēmuši savā sirdī, nebija ļāvuši tām mainīt savu dzīvi, turklāt liedza šīm patiesībām mainīt līdzcilvēku dzīvi. Jūdi bija šis lapojošais vīges koks – izrādot ārēju svētībību caur visām ceremonijām, tiem pašiem nebija Dievam tīkamas dzīves, tie nenesa taisnības augļus. Kristus par tādiem sacīja: **“jūs aizslēdzat Debesu valstību cilvēkiem; jūs paši neejat iekšā un neļaujat tiem, kas vēlas, tur ieiet.” (Mt.23:13)**

Ko tas nozīmē mums šodien? Šodien vīges koks esam mēs – Dieva tauta virs zemes, un, gluži tāpat kā Kristus dienās, arī šodien Dievs no mums sagaida, ka dzīvosim saskaņā ar mums tik dārgi atklāto gaismu, nesot augļus Dievam. Ja mēs šodien nepiepildām savu uzdevumu – nenesam augļus, tad no mums nav jēgas. **Ja esam saņēmuši gaismu, saucamies par Dieva bērniem, bet nedzīvojam saskaņā ar mums atklāto patiesību, tad esam liekuļi jeb vīges koki, kuriem ir lapas, bet kuri augļus nenes.**

Dažkārt domājam, ka svarīgākais ir izvairīties no sliktu augļu nešanas Dievam. Varbūt pat sakām: “Jā, es cenšos nest labus augļus, bet, ja tas neizdodas, galvenais, lai nenesu sliktus augļus.” Taču patiesībā, ja nenesam vispār nekādus augļus – nedz labus, nedz sliktus –, tad arī no tā nav nekādas jēgas un Dieva acis tas tiek pielīdzināts sliktiem augļiem.

**“VĪGES KOKS
IR RADĪTS,
LAI NESTU
AUGĻUS.”**

UNIKĀLS VISOS VEIDOS

VAI DIEVU VAR IERAUDZĪT, VAI ARĪ VIŅŠ IR NEREDZAMS PĒC SAVAS DABAS?

Kā ir mūsu dzīvē? Kādus augļus nes mūsu nodarbes, kurām veltām laiku? Vai tās vispār nes augļus? Cik daudz ir to lietu mūsu dzīvē, kuras nav nedz sliktas, nedz arī labas – no kurām īsti nav nekādas paliekošas jēgas?

Vīģes koks ir radīts, lai tas nestu augļus. Dieva bērniem ir jādzīvo saskaņā ar Dieva gribu. No mums, kas esam atpirkti ar dārgajām Jēzus asinīm, Dievs sagaida, ka savā dzīvē atsauksimies Viņam ar pateicību. Tas pilnīgi noteikti nozīmē, ka pārstāsim darīt lietas, kas nes sliktus augļus, bet arī cīnīsimies atmetēt tās nodarbes, kas nenes nekādus augļus.

Kā es varu nest labus augļus savā dzīvē? Kristus saka: **“Palieciēt Mani un Es – jūsos. Kā zars nevar nest augļus no sevis, ja tas nepaliek pie vīnakoka, tāpat arī jūs, ja nepaliekat Mani.”** (Jņ. 15:4)

Atbilde ir – labus augļus varam nest, paliekot savienoti ar īsto Vīnakoku.

Ko nozīmē būt savienotam ar Vīnakoku?

1) Vispirms atzīt, ka esam grēcinieki, kas lemti nāvei, un ka mums ir nepieciešams Glābējs!

2) Saprotot, cik pretīgs Dievam ir grēks, nožēlot savus pārkāpumus Dieva priekšā un darīt visu iespējamo, lai tos neatkārtotu.

3) Kad Kristus vārdi paliek mūsos, kad ik dienas lasām Dieva Vārdu, pārdomājam to un ļaujam Dieva Garam strādāt pie mūsu dzīves.

4) Kad mīlam Kristu, turot Viņa baušļus un visas pavēles.

5) Kad redzam, ka mūsu augļi paliek.

Mūsu dārgais Pestītājs ir izdarījis visu, lai mums ar tevi būtu Dievu pagodinoša dzīve, brīva no grēka jau šodien, kā arī jau pavisam drīzā nākotnē mūsu ticības galamērķis – dvēseļu pestīšana!

Atcerēsimies, Dievs vēlas, lai mēs dzīvotu saskaņā ar mums jau atklāto gaismu; lai mēs izvairītos ne tikai no sliktu augļu nešanas, bet arī neveltītu laiku tādām nodarbēm, kas nenes nekādus augļus. Tikai un vienīgi paliekot Kristū un Viņa Vārdā, mēs varam dzīvot šodien un mūžībā.

“Patiesi Es jums saku: ja jums ir ticība un jūs nešaubāties, tad [...] jūs teiksīt šim kalnam: celies un meties jūrā, – tad tas notiks.” (Mt. 21:21)

Mana pirmā reakcija uz šo jautājumu bija vēlme to ignorēt, jo tas spēj novest pie spekulācijām, kuras nenes labumu garīgajai dzīvei. Taču tad es padomāju, ka var tomēr pamēģināt atbildēt uz šo jautājumu, dodot Dievam un Kristum godu.

Te ir dažas domas.

Radīts pēc Dieva līdzības

1. Mozus 1:26 ir vēstīts, ka Dievs ir radījis cilvēkus pēc Dieva “tēla” un “līdzības”. Tie ir divi lietvārdi, kuri bieži vien tiek lietoti kopā arī citās Vecās Derības vietās. Šie vārdi sevī iekļauj ideju par konkrētu atspoguļojumu. Cilvēks kā nedalāma vienība tika radīts kā Dieva attēls. Tādēļ attēls ir tas, ko viņi pārstāv.

Šī pārdošā doma prātā izraisa jautājumu par Dieva materiālo eksistenci. Šādu stāvokli Bībele nenoraida, tomēr mūsu Rakstu vieta uzsver cilvēka būtnes unikalitāti, nevis Dieva ārējo izskatu. Citiem vārdiem, mēs nevaram pētīt cilvēka materiālo eksistenci, lai noteiktu dievišķo eksistenci. Mēs varam apstiprināt dievišķo klātbūtni bez ieslīgšanas mistikas labirintos. Kāds bez spekulācijām par Viņa materiālās dabas eksistenci, iespējams, var sacīt, ka Dievam nav miesas, bet Viņš ir iemiesojies.

Redzami neredzams

Dievs tiek uztverts kā neredzams, saprotot to tā, ka Viņam nav redzamas formas. Pāvils apraksta Dievu kā “neredzamo (sengrieķu *aoratos*) Dievu” (Kol. 1:15), “neiznīcīgam, neredzamam vienīgajam Dievam” (1. Tim. 1:17). Jānis piebalso: “Dievu neviens nekad nav redzējis” (Jņ. 1:18). Tomēr sengrieķu vārds *aoratos* neapraksta to, kas pēc dabas būtu neredzams, bet gan to, ko nevar ieraudzīt uzreiz. Piemēram, senajiem grieķiem Mēness nākotne vai tā izskats ir bijis neredzams kādu laika periodu. Kad sakām, ka Dievs ir

neredzams, mēs ar to domājam kaut ko daudz dziļāku, proti, Viņa dievišķo transcendenci vai bezgalīgo attālumu starp Radītāju un radību. Visas radības kopums nevar sevī saturēt Dieva pilnību, kāds Viņš ir pats.

Šeit Jēzus starpniecības loma ir ārkārtīgi nepieciešama, jo Viņš padara redzamu To, ko neviens nav varējis saredzēt (Jņ. 1:18, 14:8-9), bet Kuru tie vēlas ieraudzīt (Mat. 5:8). Gan Vecā, gan Jaunā Derība (2. Moz. 24:17, 1. Tim. 6:16) liecina, ka Dievs mājo neredzamā gaismā. Tā ir gaisma, kas izplūst no Viņa godības, kura vienlaicīgi atklāj un apsedz Viņa redzamo esību un liek radībai apzināties Viņa klātbūtni.

Iespējams, ka visspilgtākais šī fenomena piemērs minēts Ecehiēla grāmatā, kur pravietis redzēja uz dievišķā troņa-kaujas ratiem sēžam kā cilvēka figūru, kuru aplāja spožums, kas atgādināja izkausētu metālu vai uguni, ko ieskāva “starojošs spožums” (Ec. 1:26-27). Ecehiēls redzēja neredzamu gaismu, proti, godību, kura aplāj Dieva redzamo klātbūtni.

Nav nepieciešams spekulēt par Dieva dabas būtību, kas nav dots cilvēku saprašanai. Temats ir par Radītāja unikālo dabu un apsolījumu reiz nostāties Viņa godības gaismas spožumā, lai Viņu pielūgtu. Viss ir darīts iespējams caur Jēzu, kurš mums ir atklājis Dieva mīlestību un kurš pagodinās mūsu miesu, lai mēs spētu nostāties un saredzēt Dieva godību.

(Endžels Manuels Rodrigess.
“Adventist World” 2019. gada maijs.
Tulkojis Andris Pešelis)

ATKLĀSMES GRĀMATA

*Dags Bačelors ir Septītās
dienas adventistu
sludinātājs, kristīgā
medija "Amazing Facts"
prezidents.*

APOKALIPSES KOPSAVILKUMS, 7. DAĻA

Atklāsmes grāmatas 1. nodaļā redzam Jēzu, no kura mutes iziet abpusgriezīgs zobens. Vai tad, kad Jēzus nāks un jūs Viņu redzēsiet, Viņš turēs sirpi un Viņam no mutes nāks arī zobens? Vai tad, kad Debesīs pieiesim pie Jēzus, lai sasveicinātos un apskautu Viņu, mums būs jāizvairās no šī iepriekšminētā zobena? Vai arī tas ir simbols? Sirpja turēšana nozīmē, ka Viņš ievāc zemes ražu. Ko simbolizē zobens? Izmantojiet Bībeli – Ebr. 4. nodaļā ir teikts:

“Dieva vārds ir dzīvs un spēcīgs un asāks par katru abās pusēs grieztu zobenu” (Ebr. 4:12), Efez. 6. nodaļā lasām: “Nemiet arī pestīšanas bruņu cepuri un Gara zobenu, tas ir, Dieva vārdu” (Efez. 6:17). Ir gluži skaidrs, ko simbolizē zobens Jēzus mutē. Tas ir Dieva Vārds.

Daudzi no šiem simboliem un radījumiem, kurus attēlo Atklāsmes grāmata, mudina jautāt: “Ko tas nozīmē?” Atbilde atrodama turpat Bībelē. Kas jums nāk prātā, kad domājat par lauvu? Lauva Bībelē simbolizē spēku. Jēzus ir saukts par “lauvu no Jūdas cilts” (Atkl. 5:5). Tas ir majestātiskuma un varas simbols. Savukārt ērglis simbolizē straujumu. Dievs saka: “Es jūs nesu uz Saviem spārniem, kā ērglis savus bērnus.” Ērgļiem paveras skats no augšas, tie var redzēt visu kopainu, tie ir kā visu redzoši. Nekas neizbēg ērgļa skatienam. Tad ir vērsis – pazemīgs radījums, dzīvnieks upurēšanai, strādīgs. Visbeidzot ir cilvēks ar visu Dieva līdzību radīta cilvēka cieņu.

Vislabākais skaidrojums, ko esmu dzirdējis par šiem četriem radījumiem, ir, ka tie atspoguļo četras dažādas Dieva būtības šķautnes. Jūs pamanījāt – viņi atrodas visapkārt Dieva tronim; šīs dzīvās būtnes atklāj mums kaut ko par Dievu un Viņa raksturu. Esmu dzirdējis, ka četru evaņģēliju simboli saskan ar šīm četrām dzīvajām būtnēm. Kādēļ Dievs mums deva četrus dažādus

evaņģēlijus? Būtība ir tā pati – katram no tiem ir savs skatpunkts. Esmu dzirdējis, ka Marka evaņģēliju salīdzina ar ērgli. Tas ir ātrais evaņģēlijs. Vai esat kādreiz, lasot Marka evaņģēliju, pamanījuši, cik bieži tur teikts “un tūlīt” un “uzreiz”? Tas ir apkopojums, stāstījums ir ļoti konkrēts – ir tas, tas, tas, viss notiek ļoti ātri. Starp citu, tas ir arī īsākais evaņģēlijs. Marks uzreiz runā par būtību, tas ir ērgļa skatījums.

Tad ir Mateja evaņģēlijs – lauva. Mateja evaņģēlijā Jēzus ir attēlots kā Mesija, Kēniņš, Lauva no Jūdas cilts. Viscaur grāmatā ir atsaucis uz pravietojumiem, kuri pierāda Jēzus kēnišķību. Lūkas evaņģēlija simbols ir cilvēks. Kāda bija Lūkas profesija? Ārsts. Lūkas evaņģēlijā Jēzus primāri attēlots kā Cilvēka Dēls. Lūkas skatījums bieži vien ir vairāk cilvēcisks. Visbeidzot – Jāņa evaņģēlijs, kura simbols ir upurdzīvnieks vērsis. Tajā Jēzus attēlots kā lielais upuris, Dieva Jērs.

Katrs no šiem evaņģēlijiem sniedz citādāku skatu uz notiekošo.

Nezinu, vai kādreiz iepriekš esat par to dzirdējuši, bet šis simbolisms nāk no Aristoteļa laika, kad cilvēki tika sadalīti četrās galvenajās rakstura grupās. Lielākā daļa psihologu šim uzskatam piekrīt. Droši vien esat dzirdējuši par dalījumu melanholiķos, sangviniķos, flegmatikos un holēriķos. Nav svarīgi, kādu vārdu izmantojat, šajos terminos nav nekā svēta. Cilvēki pamatā tiek sadalīti četrās lielās kategorijās – personību grupās; šīs grupas var tikt dažādi kombinētas un dažos cilvēkos izpausties tā, it kā būtu sajauktas visas kopā. Mēs taču katrs zinām kādus cilvēkus, kuru raksturā izpaužas izteiktas šo grupu pazīmes.

Kas dzīvos Jaunajā Jeruzalemē? Draudze. Cik bija apustuļu? Divpadsmit. Cik vārtu ir katrā sienā? Trīs. Katrai sienai ir trīs vārti, kopā divpadsmit. Tas viss mums atklāj, ka esam kā salikums uz Augstā priesterā

krūšu zīmes. Atklāsmes grāmatas 1. nodaļā Jēzus atklājas kā Augstais priesteris. Uz Augstā priesterā krūšu zīmes bija divpadsmit akmeņi. Vai tie visi bija vienādi? Vai kaut trīs no tiem bija vienādi? Nē, pat divi no tiem nebija vienādi. Vai tie visi bija dārgi? Jā. Tie visi ir dažādi. Mūs, Savu draudzi, Viņš nav radījis visus pilnīgi vienādus ar pilnīgi vienādu uzvedību. Mums katram piemīt atšķirīga personība; mums piešķirtas dažādas dāvanas, kurām jātop Kristus svētītām. Vai zināt, cik daudz dažādu kombināciju varat iegūt, ja jums ir divpadsmit reizi divpadsmit? Simtu četrdesmit četras. Mēs esam unikāli. Viņš noteikti var iegūt no tā 144 000.

Tātad, ir šīs četras dzīvās būtnes ap Dieva troni. Un nu, šīs atklāsmes vidū, tiek runāts par rakstu rulli (grāmatu) ar septiņiem zīmogiem. Šis septiņzīmogu rakstu rullis ir noslēpumains, un saruna risinās par to, kurš spēš šo rulli atvērt.

Vai pamanījāt, ko es izlaidu? Aizmirsu pastāstīt par 24 vecajiem, kuri arī ir ap troni. Šis izklāsts prasa vairāk laika, nekā man šķita. No kurienes uzrodas divdesmit četri vecaji? Savulaik domāju, ka cilvēks nenokļūst Debesīs, kamēr viņš nedomirst un nenotiek augšāmcēlšana. Bet šeit ir divdesmit četri vecaji, un šķiet, ka tie ir cilvēki. Kad Jēzus nomira un augšāmcēlās – vai Mateja 27. nodaļā nav teikts: “un kapi atdarījās, un daudzu svēto miesas, kas dusēja, cēlās augšām. Un tie izgāja no kapiem un parādījās daudziem” (Mat. 27:52, 53). Tādēļ šie var būt daži no pirmajiem cilvēces augļiem, kas atnāca kopā ar Kristu uz Debesīm. Kāpēc divdesmit četri? Jūs esat lasījuši Bībelē, Atklāsmes grāmatā, kur ir teikts – mums jābūt par “kēniņu un priesteru” tautu. (Atkl. 5:10) Starp citu, lai saprastu Atklāsmes grāmatu, lūdzu atcerieties, ka liela daļa no tās sarakstīta kontekstā ar lielo iziešanu no Ēģiptes.

Iziešana bija israēliešu vēsture, tā bija fonā visam, kam viņi ticēja. Dievs viņus sauca par Saviem izredzētajiem ļaudīm. Visa izešanas pieredze, Dievs viņu vidū, Desmit baušļi, derība, atbrīvošana no verdzības. Tas viss ir glābšanas stāsts, vai ne tā? Dievs saka, ka Viņš tos aicināja izejt, lai viņi būtu ķēniņu un priesteru tauta.

Starp citu, apskatot desmit mocības, kas krita uz ēģiptiešiem, jūs atradīsiet septiņas ļoti līdzīgas mocības Atklāsmes grāmatā. 2. Mozus (Izešanas) grāmata jums palīdzēs saprast Atklāsmes grāmatu, tur ir daudz līdzību.

1. Laiku grāmatā 23. nodaļā ir runāts par 24 tūkstošiem, kuri tika norīkoti darbā pie Tā Kunga nama. Bija 24 tūkstoši priesteru Dāvida un Salamana laikā, kuri strādāja tempļi, levīti, kuri savā starpā mainījās. Un Dāvidam bija armija – 1. Laiku 27:1 “Šie nu ir Israēla bērni pēc sava skaita, tēvu namu galvenie un virsnieki pār tūkstošiem un pār simtiem, un viņu ierēdņi, kas ķēniņam kalpoja pēc noteikta dalījuma, nākdami un iedami katru mēnesi, visus mēnešus cauru gadu; katrā nodaļā bija divdesmit četri tūkstoši vīru.” Tātad bija 24 tūkstoši priesteru un 24 tūkstoši ierēdņu armijā. Priesteri un ķēniņi. Arī Jēzus parādās Atklāsmes grāmatā kā Ķēniņš un Priesteris.

Vai varat iedomāties vēl kādu ķēniņu-priesteri Bibēlē? Melhisedeks. Kas ir teikts par šo ķēniņu un priesteri? Viņš parādās no nekurienes un tad pazūd. Nav teikts, kad viņš ir dzimis, kas ir viņa tauta, kad viņš mīra, kur viņš aizgāja vai kur ir apglabāts. Bez sākuma un gala, viņš ir Kristus atveids, no mūžības uz mūžību. Melhisedeks, ķēniņš un priesteris, kurš parādās 1. Mozus 14:18 tiek nosaukts par Salemas ķēniņu. Salema bija saīsinātā forma vārdam Jerusaleme. Salema nozīmē ‘miers’ – Jerušalom. Vārds Melhisedeks ir saliktenis, kura nozīme ir *melhi* ‘ķēniņš pār’ (*mel* ‘ķēniņš’) un *sedek* ‘taisnība’. Šis ķēniņš-priesteris ir Taisnības ķēniņš un Visuauģstākā Dieva priesteris. Ābrahāms viņam deva desmito tiesu, un ir teikts: “viņš iznesa maizi un vīnu”. Ko Jēzus darīja pēdējā vakarēdienā? Mūsu Ķēniņš-Priesteris ar mums slēdz derību. Kas ir šīs derības simboli? Maize un vīns

jeb vīnogu sula un maize. Tas ir apbrīnojami. Viss saiet kopā.

Tagad varu doties pie rakstu ruļļa ar 7 zīmogiem. Šis rullis (grāmata), kas parādās Atklāsmes 5. nodaļā, rada daudz satraukuma, jo atrodas labajā rokā (Atkl. 5:1) – labā roka Bibēlē simbolizē labvēlību. Bet neviens nav atrasts cienīgs šo grāmatu atvērt. Jānis ir ļoti nobēdājies; ir teikts, ka viņš gauži raudāja. Jānis piepeši saprot – ja šo grāmatu nevarēs atvērt, pasaule būs nolemta iznīcībai. Un ir gauža raudāšana, jo šī grāmata ne tikai atklāj nākotni...

Starp citu, vai jūs zināt, kā es un jūs dzīvosim nākotnē? Ja es jums teiktu, ka jums viss jāizdzīvo šeit, tagadnē, tas nozīmētu, ka, tiklīdz tagadne paies, jūs dzīve beigsies. Ja jums nav nākotnes, jums nav dzīves. Vai tas jūs samulsina? Vai saprotat, ka pēc divām dienām rītdiena būs vakardiena? Skan ļoti dziļi, ne tā?

Šī grāmata ir pravietojumu grāmata. Pravietojumi ir par nākotni. Tā ir par dzīvību, par mūžīgo dzīvību. Un, ja Dievs to nevar atvērt, ja neviens to nevar atvērt, mums nav nākotnes. Daži to ir salīdzinājuši ar Dzīvības grāmatu, bet esiet precīzāki – tā būtībā tomēr ir par pravietojumu. Jesajas 29. nodaļā lasām par vēl vienu grāmatu, ko nevar atvērt. Ja gribat saprast Atklāsmes grāmatu, jūs nedrīkstat izdomāt paši savus skaidrojumus.

Esmu dzirdējis dažus sludinātājus, kuri vienkārši saka: “Man šķiet, ka šis nozīmē to.” Kā jūs domājat, no kurienes viņš to ņēma? Vienkārši tajā dienā viņam bija tāda sajūta. Tā rīkoties nedrīkst. Tad mums katram būs savs skaidrojums, turklāt – katram cits. Tos sauc par personīgajiem skaidrojumiem, un tie ir nāvējoši. Ļaujiet Bībelei pašai sevi paskaidrot. Atrodiet citu grāmatu Bibēlē, kura arī ir aizzīmogota, un jūs pamazām iegūsiet skaidrību. Jesajas 29:11, 12 “Tā jums visa atklāsme kļuvusi kā aizzīmogotas grāmatas vārdi (viņš runā par atklāsmi, pravietojumu), ko sniedz lasīt pratējam (šis cilvēks var lasīt!) un saka: lasi to! (Lūdzu!) Un viņš atbild: es nevaru to lasīt, jo tā ir aizzīmogota!” Viens cilvēks saka: “Es to nelasīšu, jo tā ir aizzīmogota”. Tad viņi aiziet pie cita cilvēka, kurš neprot lasīt, un saka: “Lūdzu, izlasi

šo!” Un viņš saka: “Kāpēc jūs jautājat man, es taču nemaz neprotu lasīt!” [Teksts pārfrāzēts.] Viņi meklē dažādus attaisnojumus, sakot, ka nevar, ka viņiem nav varas atvērt šo aizzīmogoto grāmatu. Viņi vai nu nevar lasīt, vai arī tā ir aizzīmogota. Tāpēc nepieciešams kāds cits, lai to atvērtu.

Vai gribat zināt, kas ir šī grāmata? Ļaujiet Bībelei pašai sevi paskaidrot! Daniela 12:4 “Bet tu, Daniēl, paglabā labi slepenībā šais atklāsmēs sacīto un apzīmogo šo grāmatu līdz pēdējam beigu laikam.” Ko tas nozīmē “apzīmogo līdz pēdējam beigu laikam”? Vai tas nepasaka, ka beigu laikā tā vairs nebūs aizzīmogota? Kādā brīdī tai ir jāklūst atvērtai. Kad? Beigu laikā tā vairs nav aizzīmogota. Līdz beigu laikam tā ir aizzīmogota.

Starp citu – lielākā daļa izpratnes par Atklāsmes grāmatu ir nākusi tieši draudzes vēstures pēdējā posmā. Šobrīd izpratne par tās pravietojumiem ir lielāka, nekā bijusi jebkurā citā vēstures periodā. Pravietojumus vislabāk var izprast, skatoties atpakaļ. Daudz kas no tā, par ko rakstīts Atklāsmes grāmatā, ir jau pagājis; līdz ar to zīmogs lielā mērā jau ir atvērts. Tas atklāj arī mūsu nākotni. Atklāsmes 22:10 ir teikts: “Neaizzīmogo šīs grāmatas pravietojuma vārdus!” Tātad, tiek runāts, ka Atklāsmes grāmata, tā kas aizzīmogota ar šiem 7 zīmogiem, tiks atvērta. Patiesība par pestīšanu, par Dievu, par cīņu starp labo un ļauno drīz tiks atklāta.

Āmosa 3:7 “Jo Dievs Tas Kungs neko nedara, neatklājis Savu noslēpumu praviešiem, Saviem kalpiem.” Tātad caur Jāni, Savu pravieti, Viņš atklāj Savus noslēpumus mums.

Tad kāds saka: “Neraudi, Jāni, ir Viens, kurš var atvērt grāmatu” (Atkl. 5:5, pārfrāzēts) – “Te viens no vecajiem saka man: “Neraudi! Redzi, uzvarējis (*Uzvarējis*. *Kāpēc uzvarējis?* *Tas nozīmē, ka ir bijusi cīņa*, *Viņš cīnījās ar velnu*, *Viņam ir tiesības*, *Viņš dzīvoja bezgrēcīgu dzīvi*.) ir lauva no Jūdas cilts (*Vai mēs zinām, ko šis lauva simbolizē?*), Dāvida sakne, lai atvērtu grāmatu un tās septiņus zīmogus.”

(Turpinājums augusta numurā.
Tulkoja Anna Rozenberga)

BŪT PAR BĪBELES DARBINIEKU LATVIJĀ

Alberts Trucis un Gustavs Latgalis visu savu ikdienu bez atlikuma ir nodevuši Dieva darbam, strādājot kā Bībeles darbinieki vienā no Latvijas pilsētām – Talsos. Viens no šiem jauniešiem (Alberts) deva iespēju “ieskatīties”, ko nozīmē būt par Bībeles darbinieku.

PASTĀSTI, KĀ TU NOLĒMI BŪT PAR BĪBELES DARBINIEKU!

Šis ir vērtīgs stāsts. Pagājušajā vasarā beidzu 12. klasi un kā visi normāli jaunieši aktīvi domāju, kurā augstskolā un studiju programmā stāties. Visu iepriekšējo gadu biju lūdzis, lai Dievs parāda, kam Viņš mani ir radījis un kas ir Viņa aicinājums tieši man. Tā nu bija pienācis jūnijs, bet vienīgā lieta, ko biju skaidri sapratis, bija Dieva nodoms, ka man jāpaliek Latvijā tās lielo vajadzību dēļ. Kad abi ar Gustavu atradāmies Zambijā, Dievs mums deva brīnišķīgu sarunu, kurā radās jautājums: vai man vispār ir jāstudē? Dievam pastāv dažādas iespējas, kā mani sagatavot nākotnes kalpošanai, jo biju sapratis, ka tas, kam gribētu atdot savu dzīvi, ir kalpošana – tā ir vienīgā lieta, kas man sagādā tik lielu prieku. Tā nu sapratu, ka man jāizlasa Elenas Vaitas grāmata “Audzināšana”, lai saprastu, kāda ir izglītības nozīme un kāds ir Dieva mērķis izglītībā. Ar laiku sapratu, ka šī brīža izglītības sistēma, vismaz Latvijā, ir tālu no tā, ko ir iecerējis Dievs – vispusīgu mentālo, garīgo un fizisko spēju attīstību, kuras mērķis būtu ļaut Dievam mūs izmantot jebkāda veidā. Jutos nedaudz izmisis – bija atlikusi nedēļa līdz termiņa beigām, kad jāpiesakās augstskolā. Tajā vakarā kritu uz ceļiem un prasīju Dievam: ko man darīt, ja es nestudētu? Negribēju izšķiest gadu. Tajā brīdī Dievs deva skaidru domu, ka es varētu būt Bībeles darbinieks un studēt kādā interneta misijas skolā.

Mazliet padomājis, noraidīju šo variantu, jo nejutos tam gatavs, pat īsti nezināju, kas ir Bībeles darbinieks. Bet vienu dienu pirms dokumentu iesniegšanas termiņa beigām augstskolā gāju uz savu kluso vietu pie dabas Priekuļos un prasīju: Dievs, kur man jādodas? Abi varianti likās pilnīgi neskaidri – doties studēt vai nedoties? Tajā rītā caur Savu Vārdu Dievs mani iedrošināja, ka Viņš par to parūpēsies. Kad atnācu mājās no brīža pie dabas, LDS prezidents Vilnis Latgalis bija atrakstījis īsziņu, ka grib satikties. Satikāmies, un viņš piedāvāja būt par Bībeles darbinieku. Biju diezgan nobijies, bet vakarā un nākamajā rītā, izvērtējot visu to, kā Dievs mani ir vadījis un gatavojis šī lēmuma pieņemšanai, sapratu, ka mana izvēle ir starp uzticēšanos Dievam vai uzticēšanos sev un sabiedrībā pieņemtajām normām. Nekad neesmu nožēlojis, ka pieņēmu lēmumu pilnībā paļauties uz Debesu Tēvu. Tālāk Dievs brīnumainā veidā sakārtoja, ka mēs varējām būt divi. Es zināju, ka Dievs ir paredzējis kalpot divatā, bet nesapratu, kā tas varētu notikt. Brīdī, kad jau biju atmetis visas cerības, Gustavs atbildēja: jā, es būšu Bībeles darbinieks kopā ar tevi. Dievs skaidri parādīja, ka mums jābūt Talsos, un sākās šis aizraujošais piedzīvojums.

KAD UN UZ CIK ILGU LAIKU SĀKĀT SAVU KALPOŠANU?

19. oktobra vakarā ieradāmies Talsos, un tagad, jūnija beigās, vismaz uz kādu laiku ir noslēgusies mūsu misija Talsos abiem kopā.

KĀDA IR JŪSU KĀ BĪBELES STRĀDNIEKU IKDIENA?

Ikdiena ir pats aizraujošākais, ko Dievs mums ir devis, jo tā sastāv no pastāvīgas Dieva spēka atklāšanās un nepieciešamības pēc Viņa žēlastības. Bez tās vienkārši nevar iztikt. Ja Viņa žēlastība mums tiktu atņemta, darbs būtu bezjēdzīgs. Katru rītu cenšamies kopīgi iesākt ar rīta svētbrīdi vai sazvanāties, lai kopīgi lūgtu un ko pārrunātu, izpētītu. Protams, vienmēr ir arī personīgais laiks ar Dievu ik rītu. Tad seko dažādi nedēļas pienākumi. 2 vai 3 dienas nedēļā esam Rīgā. Tur, piemēram, esam palīdzējuši Izaugsmes semināru organizēšanā praktiskās lietās, atbalstot komandu. Dodamies uz Bībeles izpēti grupu Baložos, kurā mācāmies no mūsu skolotāja Andreja Āriņa. Regulāri pasniedzam Bībeles stundas. Kāds mans bijušais klasesbiedrs ir aizdedzies par Bībeli, tāpēc ar viņu kopā studējam Rīgā. Savukārt Talsos ir vairāki IMPACT evaņģelizācijas nometnes laikā iegūti kontakti, ar šiem cilvēkiem satiekos, lai studētu Bībeli. Bez tam Dievs ir devis vairākus piedzīvojumus, kuros iepazīnu jaunus Dieva bērnus, kas meklē patiesību. Katrs sabats ir kā īpašs piedzīvojums, jo citreiz sludinām, citreiz vadām sabatskolu, organizējam jauniešu mazo grupu Talsos, apciemojam draudzes locekļus. Būtiska ikdienas sastāvdaļa ir mācīties – mācīties, kā gatavot Bībeles stundas, meklēt atbildes uz dažādiem jautājumiem Bībelē, mācīties gatavot ēst, mācīties, kā rūpēties par sevi un dažādām dzīves jomām, sakārtot finanses un caur to visu iemīlēt Dievu vēl vairāk.

KĀDI IR IZAICINĀJUMI, AR KURIEM SASTOPATIES?

Pirmā svētība jeb izaicinājums, kā tu to nosauci, ar ko sastopos, ir lieliskā sadarbība ar Gustavu, jo mēs esam pilnīgi atšķirīgi. Es esmu vairāk ekstraverts un ļoti gribu daudz runāt un komunicēt. Gustavs ir vairāk introverts un labprātāk izsakās lakoniski. Dažkārt ir izaicinoši vienam otru saprast. Izaicinājums ir arī tas, ka nedzīvojam vienā vietā. Mums jābūt Rīgā un citās Latvijas vietās, tāpēc nesanāk tik mērķtiecīgu un dinamisku misijas darbu veikt uz vietas Talsos. Vēl Dievs ļoti daudz ir

mācījis cienīt draudzes organizāciju, katru vadītāju un draudzes locekli, parādot viņiem patiesas rūpes, lai arī kādi mēs katrs būtu. Bet, protams, pāri par visu vislielākais izaicinājums ir mācīties tiešām uzticēties Dievam. Ļoti bieži gribas sākt uztraukties un bažīties par to, kā tad nu būs, kā es varēšu sagatavoties šai svētrunai, kā es varēšu šim cilvēkam, ar ko man tūlīt būs Bībeles stunda, pastāstīt par Dieva mīlestību, jo es pats vēl to nesaprotu. Bet tad Dievs dod apbrīnojamu mieru, parādot, kā Viņš par visu rūpējas.

KĀDI SPILGTĀKIE PIEDZĪVOJUMI JUMS BIJUŠI ŠAJĀ LAIKĀ?

Nezinu, kur vēl spilgtāk var piedzīvot Dievu kā pilna laika kalpošanā. Katra reize, kad saprotu, ka pats nespēju, ir kā varens piedzīvojums, meklējot Dieva spēku un gudrību. Tieši šī paļaušanās uz Dievu mazajās ikdienas kalpošanas lietās rada varenu prieku.

Kāds brīnišķīgs piedzīvojums, par ko es slavēju Dievu, ir tas, ko Viņš darījis vienas manas Bībeles skolnieces – Agneses dzīvē. Pirmoreiz satikāmies IMPACTā ģimeņu skrējienā, pēc tam vēl pāris reizes bijām apciemojumā pie viņas, tad viņa nolēma, ka vēlas studēt Bibeli. Viņa bija strādājusi kopā ar draudzes māsu, arī Agnesi, kura bija atstājusi ļoti labu iespaidu uz viņu un radījusi tūkstoš un vienu jautājumu vai mazliet vairāk. Mēs ar viņu ņēmām vienu Bībeles stundu pēc otras, bet novembra beigās viss apstājās. Bija pagājis vairāk nekā mēnesis, kad lūdzu Dievam, lai Viņš turpina radīt Agnesē interesi, lai atkal varam satikties, jo šķita jau, ka jāpadodas, varbūt Dievam ir kāds cits plāns. Bet janvāra beigās Dievs bija sagatavojis viņai pārbaudījumu – bojā aizgāja kāds tuvinieks. Agnesē atkal pamodās vēlēšanās tuvoties Dievam. Atsākām vēl aizrautīgāk pētīt; visbeidzot viņa apņēmas katru dienu pavadīt laiku Bībeles lasīšanā. Sākumā viņa negribēja piederēt pie draudzes, bet, kad ņēmām Bībeles stundu par kristībām, kur tika runāts arī par draudzi kā Kristus miesu un to, kāpēc Dievs mums draudzi ir devis, viņa apstiprināja – jā, viņa gribētu būt daļa no draudzes. Nu Agnese jau pāris reizi ir bijusi uz draudzi un

ar pieaugošu dedzību iemīlas Dievā. Agnese – viņas bijusi kolēģe – turpina ar viņu kopā studēt Bibeli.

Janvāra beigās lūdzu Dievam pēc kāda vīra, ar kuru kopā iedzīlīnāties Viņa vārdā. Tajā pašā nedēļā stopēju automašīnas, lai tiktu no Talsiem uz Rīgu. Sanāca braukt kopā ar kādu baptistu jaunieta, kurš patiesi meklē Dievu. Ceļā mums izvērtās aizraujoša saruna par sabatu. Pēc tās sākām regulāri satikties, lai kopā studētu par svētnīcas skaistajām patiesībām.

Ir bijis ļoti daudz sarunu ar nejausi satiktiem cilvēkiem, kurās esmu piedzīvojis, kā Dieva Gars darbojas pie cilvēka sirds un kā sarunas beigās cilvēks, kas sākumā bijis pavisam skeptisks, pieņem izaicinājumu sākt lasīt Bibeli vai kā citādi tuvoties Dievam. Esmu guvis pārliecību, ka pilnīgi ikviens cilvēks slāpst pēc Dieva, pēc sarunām, kas liek pārdomāt dzīvi, pēc izaicinājumiem, kas liek to mainīt. Dievs tik tiešām ir līcis mūžību katrā sirdī! Būtu vēl daudz stāstu par šīm neticamajām sarunām. Piemēram, viens notikums, kas man turklāt ļoti mācīja vairāk pakļauties Svētā Gara ietekmei un aizliegt sevi, notika kādā otrdienas vakarā, kad pēc garās dienas nācu no *Izaugsmes semināra*. Ejot cauri tunelim Rīgā, cauri manai galvai izskrēja vairāki Bībeles panti, piemēram, Jesajas 58. nodaļas norādījumi par maizes laušanu izsalkušam un Mateja 25:40 “Ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši.” Saprātu, ka man jāpieiet pie bezpajumtnieka, kurš, noliecies pie zemes, lūdza naudu. Sākām sarunu. Tās beigās bijām sagādājuši viņam gan pārtiku, gan plānu, kā viņš varētu tālāk veidot savu dzīvi, dodoties atpakaļ uz mājām Alūksnē, atrodot darbu un dzīvokli. Bet galvenais – viņš atzina, ka šādā situācijā nav nonācis kāda cita, bet gan savu nepareizo izvēļu dēļ, un ka viņš ir dzīvē sekojis sātana maldiem. Kopā arī lūdzām, viņš bija ļoti pateicīgs. Tagad, pēc vairākiem mēnešiem, joprojām sarakstāties; viņš ir atradis, kur dzīvot un strādāt, apmeklē luterāņu draudzi un pateicas Dievam, ka Dievs varēja mani lietot, lai dotu cerību un nākotni viņa paša dzīvei.

Vēl cits svētīgs piedzīvojums ir veidot aktivitātes kopā ar draudzes

locekļiem un jauniešu komandu, piemēram, mazo grupu, uz kuru aicināt nekristiešu draugus. Sevišķi aizraujoši bija kopā ar draudzes locekļiem meklēt Dieva prātu un piedzīvot Viņa svētību izliešanos Baznīcu naktī. Šķita, mēs nebijām pelnījuši, ka atnāktu tik daudz ieinteresētu cilvēku, bet Dievs mūs pārsteidza, parādot, ka pilsētā ir tik daudzi, kuri tiešām ilgojas pēc Viņa. Arī pēc šī pasākuma mums ir jauni kontakti un viens cilvēks, ar kuru kopā sākām studēt Bibeli.

KĀ ŠI KALPOŠANA TEVI IR IETEKMĒJUSI?

Visā pilnībā (smejas)! Tā, pirmkārt, ir mainījusi manu domāšanu. Jau agrāk šķita, ka man rūp cilvēki un ka esmu ļoti orientēts uz misiju. Pēc šī gada arvien vairāk saprotu, ka jebkurā situācijā, kurā atrodos, esmu Dieva liecinieks. Dievs man ir mācījis, kā aizliegt sevi, un tiešām izaicinājis sekot patiesībai, ko Viņš rāda. Dievs ir devis daudz dziļāku mīlestību pret līdzcivēkiem, mācījis pakļauties Svētā Gara ietekmei, sadarboties komandā, noteikti mācījis cienīt autoritātes. Katrā ziņā Dievs ir devis vispriekpilnāko gadu manā mūžā. Viņš ir piepildījis “Audzinašana” 317. lpp. rakstītos vārdus: “Mūsu dzīvē šeit, lai gan tā ir pārejoša, grēka ierobežota, vislielākais prieks un visaugstākā izglītība ir kalpošanā. Un nākotnes stāvoklī, cilvēcības robežu nesaistītā, vislielākais prieks un visaugstākā izglītība tiks atrasta kalpošanā.”

KĀDI IR JŪSU NĀKOTNES PLĀNI?

Sekot Dievam vēl tālāk (smejas). Caur šo gadu esmu sapratis, ka Dievs mani grib lietot arī turpmāk, lai es izprastu, kā aizsniegt latviešu sirdis, un atrastu to, kas viņus uzrunā. Tāpēc Viņš man ir skaidri norādījis, ka man ir jāstudē Latvijas misijas skolā “Sūti mani”, lai gūtu šo vērtīgo apmācību un lielāku pieredzi Bībeles darbā. Gustavs vēl arvien meklē, kur Dievs viņu tālāk aicina, bet pašlaik Dievs viņu turpinās lietot kā Bībeles darbinieku Latvijā. Vēl kāds ļoti īpašs plāns, ko vēlamies piedzīvot nākotnē, ir atmoda un Jēzus Otrā atnākšana.

Tumšajā akā

Sveiks, lasītāj!

Vai Tev kādreiz ir nācies lūgt vairākas minūtes, stundas, varbūt pat dienas un mēnešus? Šajā reizē uzzini par to, kas notika ar diviem brāļiem, kuri izlēma bēgt prom no savas pilsētas un nonāca lielās nepatīkšanās, pilnīgā bezcerībā, bet tomēr sāka lūgt Dievu.

Tāpat lasi arī par Emīlijas lūgšanas piedzīvojumu, kad Dievs viņai atbildēja pēc veseliem 2 mēnešiem lūgšanu! Varbūt arī Tev kādreiz ir bijis jāizšķiras par laiku Sabatā – pavadīt to Dievnamā vai doties ekskursijā ar klases biedriem?

Lasi Līnas stāstu par to, kā Dievs var palīdzēt mums ievērot Viņa likumus, lai mēs būtu patiesi laimīgi!

Man un manam brālim nebija nekādas darīšanas gar aku, kura atradās kāda zemnieka tīrumā. Bet mans brālis bija sastrīdējies ar saviem draugiem, tādēļ viņš nolēma aizbēgt un doties uz citu vietu meklēt labākus draugus. Man nepatika doma, ka vairs nekad neredzēšu savu vecāko brāli, tāpēc es viņam sekoju.

Tā nu mēs abi – 9 un 6 gadus veci zēni – devāmies uz priekšu vien, kamēr sasniedzām vistālāko mūsu mazpilsētiņas māju un nonācām uz lauku ceļa. Kad bijām nogājuši aptuveni 2 jūdzes, es sāku raudāt un lūdzu brāli atgriezties mājās. Bet brālis izlida pa kāda žoga apakšu tīrumā un sāka skriet. Es, klupdams krīzdams, skrēju viņam pakaļ tik ātri, cik vien manas īsās kājas un stiprā raudāšana atļāva. Drīz es padevos. Sēdēju lauka vidū un raudāju. Pagāja kāds laiks, kas man likās ļoti ilgs, un brālis atgriezās.

„Ja pārtrauksi raudāt, es tev kaut ko parādišu,” viņš sacīja.

Slaucīdams asaras, es pielēcu kājās un sekoju viņam. Nekurienes vidū pēkšņi uzradās aka. Tai pāri bija pārlikti dēļi, bet virs tiem – akas vinda ar virvi, kas starp diviem dēļiem sniedzās lejup, līdz izzuda skatienam.

Brālis noņēma dēļus no vienas puses, un mēs skatījāmies lejā netirajā caurumā, apmēram četru metru dziļumā.

„Es uzvilksu augšā spaini,” brālis teica. „Tad tu tajā varēsi pavizināties.”

Viņš atsēja sviru un sāka griezt akas vindu. Kad platais spainis bija izvilkt, es iekāpu tajā. Brālis ļāva rokturim griezties, kamēr es biju nolaidies akā līdz pusei. Tad viņš sāka vilkt mani augšā, bet ar viņa svaru un spēku nepietika, lai to paveiktu. Pēc brīža viņš nevarēja mani vairs pat noturēt uz vietas. Kliegdams, spiegdams es kritu lejup, kamēr spainis atsitās pret akas dibenu.

Lejā akas bedrē bija galīgi tumšs. Es biju pārbijies un kliecēju, lai mani velk augšā. Kad nekas nenotika, kliecēju vēl skaļāk. Ko manam brālim vajadzēja darīt? Viņam vajadzēja skriešus doties mājup (kaut gan tas bija tālu) un meklēt palīdzību, jo te tuvumā neviena, kas varētu palīdzēt, nebija. Taču brālis nevēlējās, lai kāds par notikušo uzzina, jo baidījās, ka tiks sodīts. Bet viņam bija arī bail, ka kāds varētu sadzirdēt mani kliedzam, tāpēc viņš nolēma to kaut kā izbeigt.

Viņš piestiprināja vindas sviru un pieķērs virvei. Brālis domāja, ka pavisam viegli nolaidīsies lejā, bet viņa rokas bija ļoti nogurušas un viņš nobrauca lejā ļoti ātri. Pret virvi nobrāztās delnas dega.

„Ja tu pārtrauksi blaut, es dabūšu tevi ārā,” viņš man sacīja.

Es apklusu, un brālis sāka rāpties pa virvi augšup. Viņš varbūt būtu

varējis to izdarīt, bet viņam pārāk stipri sāpēja rokas. Viņš mēģināja vēlreiz un vēlreiz, līdz nespēkā atkrita atpakaļ.

Nu jau bija iestājusies pika melna tumsa, tik tikko varējām saskatīt naksnīgās debesis tur augšā. Es neaptvēru, cik nopietna ir mūsu situācija, bet brālis to saprata gan. Viņš pastāstīja, ka nedēļām ilgi neviens pie šīs akas nav nācis un nenāks varbūt pat vēl mēnešiem ilgi. Viņš zināja arī – lai gan cilvēki pilsētā sāks mūs meklēt, viņiem nebūs ne mazākās jausmas, kur esam palikuši.

„Kliedz, cik vien skaļi vari,” viņš man sacīja.

Mēs kliedzām un kliedzām, bet pēc dažām minūtēm aptvērām, ka neviens mūs nedzird.

Brālis sāka man pārmest, ka viss notikušais ir mana vaina – ja nebūtu viņam sekojis, tas viss nebūtu noticis.

„Mēs te nomirsim! Neviens mūs nevar izglābt!” viņš pārbijies kliecēja.

Vārdi *mirt* un *izglābt* lika man atcerēties kaut ko, kas bija noticis pirms dažiem mēnešiem. Mūsu divgadīgā māsiņa bija smagi saslimusi, ārsts nedeļa nekādas cerības. Mūs, noraudājušos bērnus, vecāki aizsūtīja pie kaimiņienes, kura mūs nomierināja un aicināja nomesties ceļos.

„Mums jālūdz, lai Dievs izglābj jūsu māsiņu,” viņa sacīja, nometusies

uz ceļiem mums blakus. „Vienkārši sakiet: „Lūdzu, Dievs, izglāb mūsu māšīnu!””

Es ticu, ka mūsu lūgšanas sasniedza Dievu un Viņš tās uzklausīja, jo, kamēr mēs lūdzām, māšīnai palika labāk, un viņa izdzīvoja.

Stāvot tumšajā bedrē, es sacīju brālim: „Varbūt mums jālūdz Dievs?”

Mani vārdi arī viņam atgādināja notikušo. Tā mēs abi sākām lūgt, lai Dievs mūs izglābj. Ilgu laiku klusi skaitījām lūgšanu tā, kā to bijām darījuši agrāk. Nekas nenotika.

„Varbūt Viņš mūs šeit lejā nevar sadzirdēt?” es teicu. „Varbūt mums jārunā skaļāk?”

Tā mēs arī darījām. Sākumā runājām normālā skaļumā, tad sākām kliegt. Mēs klieodzām tik skaļi, ka, likās, – vārdi atsitas pret šaurajiem akas grodiem.

„Lūdzu, Dievs, izglāb mūs! Lūdzu, Dievs, izglāb mūs!” mēs klieodzām no visa spēka.

Jutos izmisis un pārguris, kliegdams sāku raudāt, kad piepeši brālis uzlika roku man uz mutes un nočukstēja, ka kaut ko dzirdējis. Suņa rējienu.

„Nu un tad?” es domāju. “Suns taču nevar izvilkēt mūs no akas.”

Bet brālis saprata, ka tur, kur ir suns, ļoti iespējams ir arī kāds cilvēks.

„Mēs esam šeit lejā, akā!” viņš sauca.

Nu jau suns bija tieši virs mums un turpināja skaļi riet. Tad atskanēja vīrieša balss, kas sauca suni prom.

„Kliedzi!” brālis teica, un mēs abi klieodzām, cik jaudas. Nu vīrieša balss bija tieši virs mums.

„Vai tur lejā kāds ir?” viņš jautāja.

„Jā, mēs esam šeit,” brālis atbildēja.

„Lūdzu, izglāb mūs, Dievs! Lūdzu izglāb!” es turpināju kliegt.

„Gaidiet, es tūlīt atgriezīšos,” vīrietis sacīja.

„Viss ir kārtībā, viss kārtībā,” brālis sacīja, cenzdamies apstādināt manu kliegšanu.

Viru galvas nozibēja kabatas lukturīša gaisma, un akā nolaidās kāpnes. Beidzot vīrietis nokāpa lejā un nogādāja mūs virszemē.

Kaut arī visa pilsēta jau mūs meklēja, šis vīrietis bija ceļā uz pilsētu no kādas attālākas saimniecības un neko nebija dzirdējis par mūsu nozušanu.

„Šī aka ir galīgi pamesta,” es dzirdēju vīrieti sakām. „Mēnešiem ilgi neviens tai nav nācis tuvumā. Ja nebūtu suņa...”

Var, protams, teikt, ka suns atskrēja mūsu skaļās kliegšanas dēļ. Bet personīgi man šis piedzīvojums ir vēl viens pierādījums tam, ka Dievs dzird un atbild mūsu lūgšanas.

Konkurss

Vēl palikušas 5 balviņas – gardumi no “Dabas stacijas” ar mūzikas atskaņotāju un austiņām! Nenokavē un iesūti savu stāstu par atbildēto lūgšanu uz e-pastu emilija.trubeckaja@gmail.com. Neaizmirsti norādīt savu vārdu, uzvārdu, vecumu, kā arī iesūtīt savu foto!

Pārdomas par stāstu:

Kāpēc vispār puisi nonāca akas dziļumā, kas bija tam par iemeslu? Ko Tu vari no tā mācīties? Kā, tavuprāt, varēja rīkoties jaunākais brālis, lai vērstu situāciju par labu? Kā Tev šķiet, vai Dievs zēnus sākumā, kad viņi lūdza klusām, nedzirdēja? Vai tas bija brīnums, ka puisi izglābās? Kāpēc?

Konkursam iesūtītie stāsti:

Man pazuda ļoti mīļš kaķis. Es par to ļoti bēdājos. Es par to lūdzu, lai mans mīlais kaķis atnāktu mājās. 2 mēnešus mēs gaidījām un lūdzām. Kādā Sabata vakarā tētis piestāja pie kādas vecas mājas. Mēs iegājām iekšā un mamma man teica: “Izvēlies no 4 kaķēniem vienu, kuru vēlies sev ņemt līdzi uz mājām!”

Tā man bija māciņa, ka Dievs var atbildēt lūgšanas savādākā veidā, ne tieši tā, kā es to iedomājos.

/Emīlija
Punte, 8 gadi/

Man skola šogad piedāvāja piedalīties ERASMUS+ projektā un sakarā ar to braukt vizītē uz Horvātiju. Es biju ļoti priecīga par šādu iespēju, bet tomēr nebiju pārliecināta, vai vajadzētu braukt, jo visas šīs vizītes parasti notiek no svētdienas līdz Sabatam. Mēs lūdzām Dievam padomu, kā rīkoties. Tad mamma devās uz vecāku sapulci, un tur šī projekta vadītāja teica, ka

ši būs izņēmuma reize, kad vizīte būs no svētdienas līdz piektdienai. Dievs atbildēja mūsu lūgšanu, un es kopā ar savu ģimeni Sabatā varēju būt dievkalpojumā!

/Lina
Bērzina,
13 gadi/

!!! Uzdevums!

Kopā ar vecākiem vai tavu Sabatskolas skolotāju atrodi Bibēlē vienu pantu (vai vairākus) par to, ka Dievs atbild uz mūsu lūgšanām. Izraksti šo pantu uz lapas, varbūt uzzīmē klāt zīmējumu, kas tev atgādinātu, ka Dievs dzird vienmēr, lai kur un cik skaļi vai klusi mēs lūdzam!

Paklausīgās aitiņas un Labais Gans

Krū: Māšuk, vai zini jaunumus! Mums laukos kaimiņmājā uz dzīvi apmeties viens mazs jēriņš! Būs mums jauns draugs.

Krā: Kā viņš tur uzradies?

Krū: Viņš esot piedzimis ļoti maziņš, vārgs, un neviens necerēja, ka viņš izdzīvos. Arī jēriņa saimnieki par mazo vārguli negribēja rūpēties un kopt to, lai tas izdzīvotu. Tad kaimiņtante Jete viņu paņēma pie sevis, baroja no pudelītes, rūpējās par viņu kā par mazu bērniņu. Mazulīti nosauca par Knīpu, jo aitiņa tiešām bija līdzīga mazam, pūkainam rotaļu jēriņam.

Krā: Bet vai kaimiņienes Jeteš suns Džonis nevar nodarīt jēriņam pāri? Atceries, kā pagājušā vasarā tas gandrīz mani sagrāba aiz astes, kad es drusciņ gribēju pamieļoties pie viņa bļodiņas!

Krū: Nekas tamlīdzīgs tur nenotiek. Tie abi rotaļājas, daudzās un skraida kopā katru dienu kā draudzīgi brāļi. Bet vismīlākā jēriņam ir Jete! Atliek tik viņai iznākt pagalmā, kad mazais jēriņš pamet savu rotaļu biedru un visur uzticīgi skraida saimniecei līdzī kā tāds maziņš kucēniņš.

Krā: Jēriņš droši vien saprot, ka Jete to izglābusi no drošas nāves, un ir tai ļoti pateicīgs!

Krū: Kad Jete ieiet kūtī, Knīpiņa noguļas pie kūts durvīm un nekustas no vietas – gaida, kamēr saimniece iznāks laukā. Un tad, kad Jete ravē dobes, jēriņš iegūlas vagā tai blakus un gaida, kad tā beigs ravēšanas darbus. Kad vien Jete pasauc Knīpiņu, tā mudīgi skrien pie saimnieces kā paklausīgs suņuks.

Krā: Tā gan ir uzticīga draudzība, vai ne?

Krū: Tāda draudzība jēriem

parasti ir ar savu ganu. Aitiņas un jēriņi ganam uzticas un seko, lai kur tas ietu, jo tie zina, ka gans par tiem rūpējas un ved uz tādām pļavām, kur ir daudz sulīgas zāles un ūdens avotiņi līdzās. Tā es esmu lasījis Bībelē!

Krā: Tu zināji, ka JĒZUS par Sevi un Saviem draugiem saka: “ES Esmu Labais Gans! ES pazīstu Savas avis, un Manas avis Mani pazīst,... un viņas Man seko.”

Krū: Kāpēc VIŅŠ Savus draugus salīdzina tieši ar avīm? Ar ko gan jēri un aitas ir labāki par citiem dzīvniekiem? Kāpēc tie nevarēja būt, piemēram, zvirbuli, lāči vai vāveres?

Krā: Es zinu, kāpēc tas tā ir! Tāpēc, ka aitiņas ir tik bezpalīdzīgas un aizsargājamās. DIEVS saka: “Nomaldījušās ES uzmeklēšu, noklīdušās ES salasīšu un atgādāšu atpakaļ, ievainotās pārsiešu un slimās dziedināšu...” Redzi, Krū, viņas visu laiku ir jāuzrauga, tām jāpalīdz, jāglābj no plēsīgiem zvēriem; tās nevar iztikt bez gana! Gans tās aizsargā no vilkiem, lāčiem un citām briesmām. Aizstāvojot ganāmpulku, dažkārt pašam ganam ir apdraudēta dzīvība!

Krū: Bet kāds tur sakars ar cilvēkiem?

Krā: Cilvēki tāpat nevar iztikt bez JĒZUS, sava Labā Gana. JĒZUM tie jāsarga, jā rūpējas par tiem, tie jāpamāca, jāmierina, jāiedrošina, jāvada pa drošiem ceļiem, jāpasargā no ļaunuma. JĒZUS tik ļoti mīl cilvēkus un vēl tiem labu, ka VIŅŠ pat atdeva Savu dzīvību par tiem!

Krū: Un tomēr – kas aitām tāds īpašs nekā citiem dzīvniekiem?

Krā: Es domāju, tām ir viena ļoti izcila īpašība – paklausība. Ganam ir tikai tām jāuzsauc, kad tās tūlīt pazīst

sava gana balsi, ceļas kājās un seko viņam, lai kur tas ietu. Tad viņas ir drošībā. Tāpat ir ar cilvēkiem, kuri pazīst JĒZUS balsi un tai paklausa, kad VIŅŠ saka: “Seko man!”

Krū: Tu man, lūdzu, pasaki, kur cilvēki var dzirdēt DIEVA balsi? To es nevaru iedomāties!

Krā: Sirsniņā to var dzirdēt! Kad es neklausu mammu vai nepalīdzu tētim, kad viņš man to lūdzu, tad pēc tam es dzirdu savā sirsnīņā bēdīgumu. Tas man saka: “Redzi, tētis nesmaida un mamma ir noskumusi. Viņi tevi tik ļoti mīl, bet tu tos apbēdini ar savu neklausīšanu.” Tad es eju viņus samīļot.

Krū: Jā, man tā arī ir bijis. Pie tam vairāk nekā gribētos. Bet kur vēl var dzirdēt DIEVA balsi? Kā tu domā? Varbūt mežā vai pērkonos un zibeņos?

Krā: DIEVA balsi var dzirdēt Bībelē! Tur VIŅŠ ļoti skaidri runā ar cilvēkiem: “Jūs esat Manas avis, Manu ganību avis, jūs, cilvēki, un ES ESMU jūsu DIEVS!” Jo vairāk cilvēks lasa Bībeli, jo vairāk iepazīst savu Labo ganu – JĒZU! Tā cilvēku sirsnīņās mostas mīlestība, tie dzird, ko DIEVS saka, un paklausa!

Krū: Gluži kā aitiņas ganam!

Krā: Tāpēc cilvēki, kuri iepazīnuši DIEVU, var droši sacīt: Tas KUNGS ir man Gans, man netrūks ne nieka!

Krū: “Kā gans VIŅŠ ganīs Savu ganāmo pulku. VIŅŠ ņems jērus Savās rokās un tos nesīs Savā klēpī, un sargās avju mātes.”

Krā: Gluži kā Jete par rūpējās par Knīpiņu, to iemīļojot un izglābjot no nāves, tā par Saviem bērniem vienmēr rūpējas Debestēvs!

Krū: Ir gan vareni sekot tik izcilam GANAM!

Izglābtais kaķēns

Kādā pirmdienā es pamodos no skaļas ņaudēšanas. Izklausījās, ka ņaud mazs zīdāinis, bet es zināju, ka tā ir mana kaķēnīte. Viņa gaidīja bērniņus. Mamma ļoti ātri pamodās un skrēja skatīties, kas tur notiek, bet es paliku gultā gaidot. Pēc brīža mamma ienāca istabā ar kasti, kurā iekšā bija kaķēnīte ar vienu bērniņu. Kaķēnīte nepārtraukti turpināja ņaudēt. Pēc pusstundas kastē bija jau trīs bērniņi. Es piegāju paskatīties un ieraudzīju, ka viens bērniņš gandrīz nekustas. Pasaucu mammu un teicu, lai kaut ko dara, bet viņa teica, ka kaķēns tāpat nomirs. Es biju ļoti bēdīga, bet sirdī man bija ticība, ka Kāds nepieļaus kaķēna nāvi. Es pielūdzu. Tad paņēmu kaķēnu rokās un sajutu, ka viņš ir auksts, bet vēl nedaudz elpo. Kaķēnīte nebija viņu sildījusi, tāpēc es savās plaukstās sāku to sildīt. Brīdī tā turot kaķēnu, sapratu, ka tas nepalīdz. Kaut kas cits bija pie vainas – viņš nevarēja paelpot. Atvēru viņa mutīti un no tā iztecēja ūdens. Tad viņš sāka elpot spēcīgāk. Diemžēl man bija jādodas uz skolu, tāpēc es noliku kaķēnu pie viņa mammas un devos prom, atgādinot arī savai mammai, lai pieskata.

Kad atgriezos no skolas, pie kaķēnītes atradu tikai divus kaķēnus. Gribēju jau prasīt mammai, vai kaķēns ir miris, kad pēkšņi pa kaķēnītes muguru sāka rāpties trešais kaķēns, kuru no rīta biju atstājusi cerībā, ka viņš izdzīvos. Viņš bija sveiks un vesels. Pateicība Dievam!

(Līga Anceviča no Ērgļiem ir arī uzzīmējusi zīmējumu saistībā ar šo piedzīvoto notikumu. Viņas zīmējumu, kurā redzama kaķene ar 3 bērniem, varat aplūkot uz žurnāla aizmugurējā vāka.)

Konkurss “Dzīvnieki Bībelē”

Konkurss “Dzīvnieki Bībelē” ir noslēdzies!

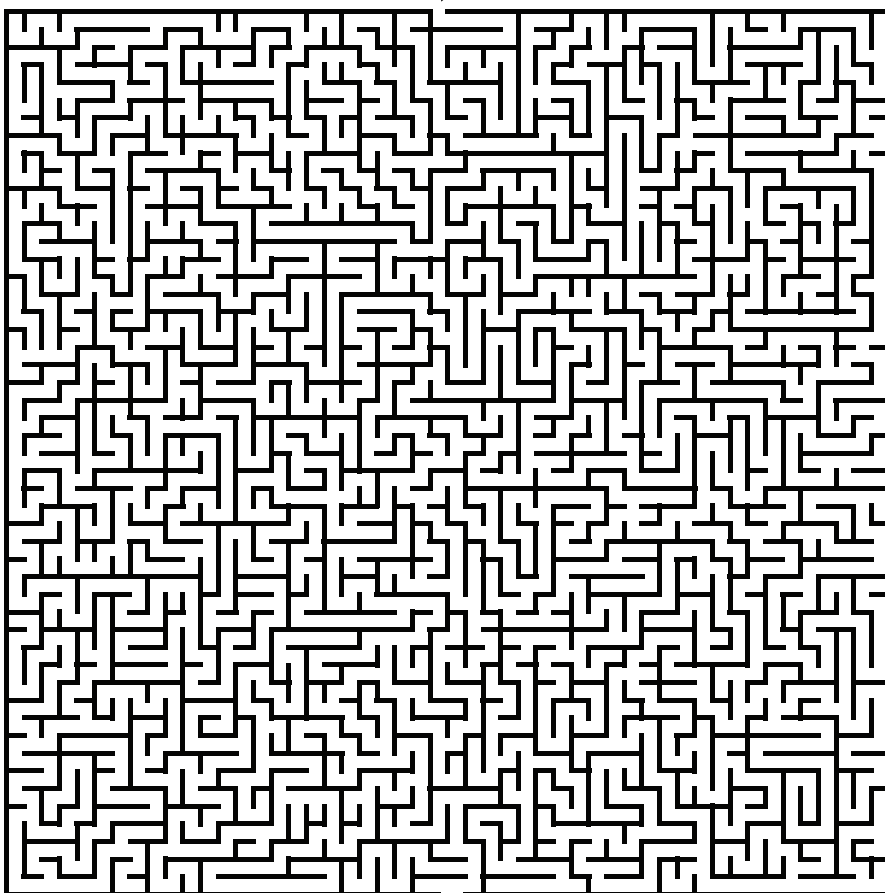
Balviņas par jūniju saņem:

Renārs, Emīlija, Teodors, Aleksandra no Smiltenes, **Kristiāna, Eliza, Dana un Līga** no Ērgļiem, **Daniela, Ralfs, Patriks, Loreta, Linards, Enija, Markuss, Ralfs, Toms un Anete** no Dobeles, **Sāra, Amanda, Zane, Daiga, Matiss** un skolotāja **Līga** no Valkas, **Džuljeta** un **Madara** no

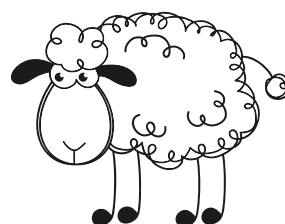
Kandavas, **Elīna, Anna un Monika** no Mazsalacas, **Elīna, Jānis, Dāvis** un **Rēzija** no Olaines un **Renārs Ratnieks** no Kārsavas.

Sirsnīgi pateicamies visiem bērniem par piedalīšanos konkursā par dzīvniekiem! Pateicamies visiem skolotājiem un vecākiem, kuri ieinteresēja un mudināja bērnus piedalīties!

Jēzus par Sevi teica: “ES ESMU labais gans”.
Ganam nereti nākas meklēt arī pazudušas aitiņas.
Palidzi ganam caur labirintu atrast nokluduso avi.

“Un, to atradis, tas prieka pilns to ceļ uz saviem pleciem un, mājās nācis, sasauc savus draugus un kaimiņus un tiem saka: priecāieties ar mani, jo es savu pazudušo avi esmu atradis. Es jums saku, tāpat būs lielāks prieks debesīs par vienu grēcinieku, kas atgriežas, nekā par deviņdesmit deviņiem taisniem, kam atgriešanās nav vajadzīga.”
/Lūk. 15:5-7/

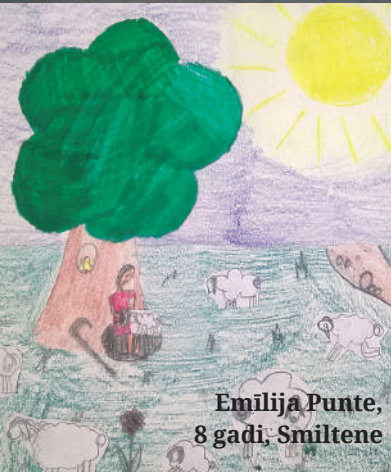

Sāra Mežīte,
10 gadi, Valka

Daiga Mežīte,
10 gadi, Valka

Emilija Punte,
8 gadi, Smiltene

Līga Veipa,
skolotāja no Valkas.

Andrejs Vaivods,
Bārbeles zēnu skola

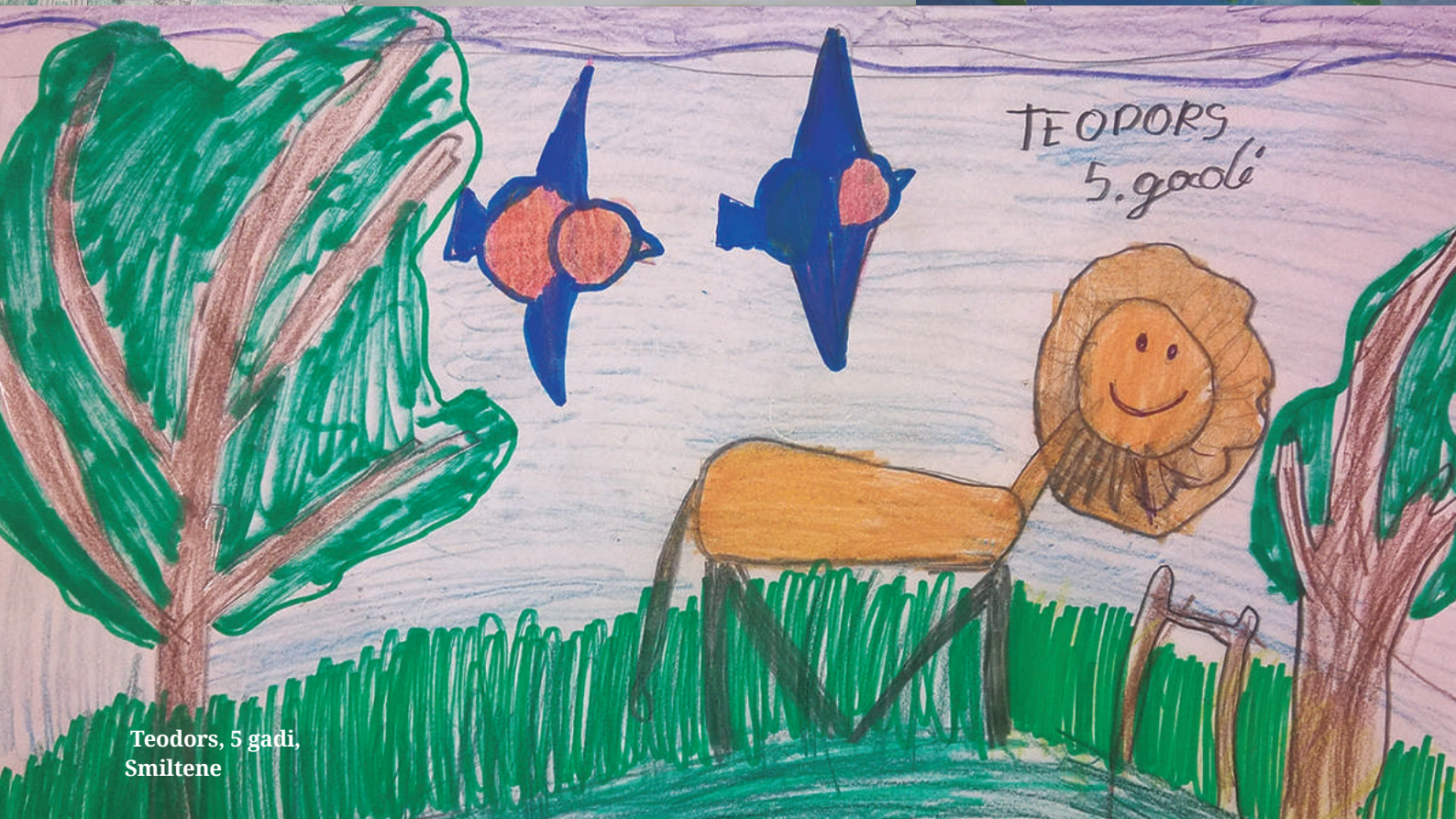
Āra Baltruksa, Bārbeles
zēnu skolas pedagogs

Līga Anceviča,
Ērgļi

Sāra Mežīte,
11 gadi, Valka

Teodors, 5 gadi,
Smiltene